

3) KENIA

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

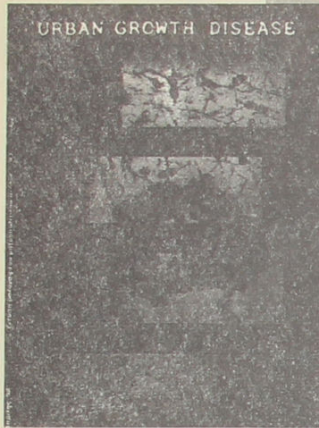
200 δραχ

vo 11

ΜΑΗΣ '98

URBAN GROWTH DISEASE

URBAN GROWTH DISEASE

- *γελώντας ενάντια στο μεγάλο καθρέφτη
- *ενδιά απρίλη
- *σχετικά με μια(;) πλατεία
- *το σπασμένο τζάμι και το σπασμένο κεφάλι
- *δικαίωμα στην ανεργία
- *χαμένη στιγμή
- *αθανασία
- *πτυχίο σαμποτάζ
- *κοσμοπολίτιο
- *μια πολιτική δίκη - πράσινη κάρτα - ιστορικό κέντρο
- *χρονικό δύο φάσεων
- *εχθροί
- *οκτώρη σεξουαλική παρενόχληση

σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8:30 ΒΡΑΔΥ: ΕΝΑ WEEKEND
ΞΕΒΗΝΕΙ ΣΤΗΝ Τ.Υ.
ΔΕΥΤΕΡΑ 7.00 ΠΡΩΙ: ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΧΙΑΚΑ

αστικός τομέας δέλτα
μάης '98, τρίτο τεύχος
στις δυτικές γειτονιές

αυτικός τομέας δέλτα
μάης '98, τρίτο τεύχος
στις δυτικές γειτονιές

ΜΑΙΟΥ

ξεκλώντας πως ο δρόμος για την ελευθερία δεν μπορεί παρά να περάσει από πάνω τους...

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8:30 ΒΡΑΔΥ: ΕΝΑ WEEKEND
ΞΕΒΗΝΕΙ ΣΤΗΝ Τ.Υ.
ΔΕΥΤΕΡΑ 7.00 ΠΡΩΙ: ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΧΙΑΚΑ
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΤΡΕΧΟΥΝΕ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ!

σκέψεις τινές για την πρόκληση παθών

Οι τελευταίες κινητοποιήσεις τραπεζικών και εκπαιδευτικών, εκτός από το ότι ακνοθυμίζουν τα διαδραματισθέντα πριν μερικά χρόνια γύρω από τις προβληματικές και την ΕΑΣ (ως προς τον τόνο των συνδικαλιστικών χειρισμών τουλάχιστον) είναι πρόσφορες και για μερικές δημιουργικές σκέψεις.

σκέψη α) Υπερασπίζομαι τη θέση και τις συνθήκες της δουλειάς στην οποία βρίσκομαι; Μάλιστα. Τότε το πρώτο που πρέπει να ξεκαθαρίσεις στο κεφάλι σου, και ύστερα σε ό-

(μιας και μιλάμε πάντα για μισθωτή σκλαβιά) αξιοπρεπή, κι αυτό άσχετα με τα κέρδη του μαγαζιού και τη καλοσύνη του αφεντικού; Γιατί αν μεν υπερασπίζομαι το πρώτο, πάρε κι ένα φορητό κώμα να σε θάψουν με το μαγαζί και τα κέρδη του. Αν, δε, υπερασπίζομαι το δεύτερο, τότε μπορεί να βρεις και κανά άλλο να δράστες μαζί.

Με δύο λόγια: υπερασπίζομαι τον μικροαστισμό σου ή το μίσος της εργατικής τάξης;

σκέψη β) Αν ξυπνάει μέσα σου το θηρίο του προλετάριου, τότε σιγά σιγά ή γρήγορα γρήγορα διαπιστώνεις πως αυτή η "υπερασπίση" - στους δύσκολους καιρούς μας - σημαίνει κάτι σαν άμυνα απέναντι στο χέρι που ετοιμάζεται να σε βουτήξει από το λαϊμό. Τι επιλέγεις τότε; Να τρέξεις να παραπονεθείς στο κοντινότερο κομματικό παράρτημα, καθόσον "αυτοί" έχουνε τα μέσα να "κάνουν φασαρία για την περίπτωση σου"; Ή να θυμηθείς πως αυτά ακριβώς τα κομματικά γραφεία είναι ένα μέρος του απειλητικού σώματος που κατευθύνει το χέρι κατά πάνω σου;

Γιατί αν κάνεις το πρώτο, πάρε κι ένα φορητό κώμα να σε θάψουνε, αλλά χωρίς το κώμα σου. Αν, δε, θυμηθείς το δεύτερο, τότε έχεις αποκτήσει παρατηρητικότητα, κι αυτό είναι πολύ σημαντικό όταν αμύνεσαι (κι όταν επιθεθείς επίσης).

Με δύο λόγια: γίνεσαι μέρος κάποιας συμβιβαστικής "λύσης" ή γίνεσαι μέρος μιας αδιαπραγμάτευτης αξίας;

σκέψη γ) Αν το θηρίο του προλετάριου εξακολουθεί να ξυπνάει μέσα σου, τότε ανακα-

λύπτεις (μάλλον με έκπληξη, αλλά δεν πειράζει) πως δεν έχεις και πολλά χαρτιά στη μεριά σου για να φρενάρεις, έστω, την επίθεση που δεχεσαι. Μάλιστα δε, με εξίσου μεγάλη διαύγεια, ανακαλύπτεις πως ούτε τα αφεντικά που σου επιτίθενται έχουν πολλά χαρτιά. Κάτι λένε από δω κι από κεί πως κατά βάση όλα αυτά γίνονται για το καλό σου, αλλά το κτήνος μέσα σου έχει ξυπνήσει και δεν μασάει. Τι τους μένει; Η βία. Βία ψυχολογική, βία προπαγάνδας, βία συμβολική, βία "θεσμική", καν όλα αυτά δε φτάνουνε, βία σωματική.

Τί κάνεις μετά απ' αυτή την ανακάλυψη; Τους θυμίζεις τα ανθρώπινα δικαιώματα και άλλες ιστορικές συμφωνίες εκατό ή διακοσίων χρόνων και τους καλείς σε "διάλογο"; Ή αναρωτιέσαι μήπως το εξίσου μοναδικό και το εξίσου υπολογιστικό χαρτί που έχεις στα χέρια σου είναι η δική σου βία;

Με δύο λόγια: προτιμάς να κατευθάνεις τα πάθη για να πας στον παράδεισο, ή αποφασίζεις να γίνει κόλαση και από τη μεριά σου;

σκέψη δ) Το θηρίο μέσα σου τεντώνεται, αλλά βρίσκεται μπροστά σε όλο και δυσκολότερους γρίφους. Είναι και μουνδιασμένο από την κατάκληση, αλλά το σπουδαιότερο είναι πως "οι παραστάσεις" που διαθέτει για το πως θα εκδηλώσει τον εκκενρισμό του, είναι όλες γεννημάτα του ύπνου του. Ασύνδετες, διακεκομμένες, ασυνάρτητες. Και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εγωιστικές.

Τότε ανακαλύπτεις κάτι ακόμα ενδιαφέρον. Πως αν είναι να σε πάρει το χέρι που αγγίζει ήδη το λαϊμό σου από φόβο, δεν είναι

λόγω της ευχάριστης προσωπικότητας που διαθέτεις. Τα ατομικά σου προσόντα και τις δυνατότητες σου τις αγοράζει και τις πουλάει - αλλά δεν τις φοβάται. Αν είναι να φοβηθεί κάτι είναι τις συλλογικές δυνατότητες σου. Σα να λέμε τον ταξικό σου πληθυστικό αριθμό.

Τί κάνεις τότε; Σκέφτεσαι ότι πού να τρέχεις τώρα και να σπρίζεις σε ανθρώπους που δεν τους ξέρεις, άσε που μπορεί να είναι και τίποτα "αλβανοί"; Ή διαπιστώνεις πως αυτών των "αλβανών" τους λαίμους τους σπρίβουνε καιρό τώρα, και εσύ νόμιζες ο αφελής ότι θα την γλυτώσεις;

Με δύο λόγια: θα συνεχίσεις να κοιτάς τον κόσμο μέσα από τα μάτια των αφεντικών σου, ή θα τους κλείσεις το μάτι με νόημα;

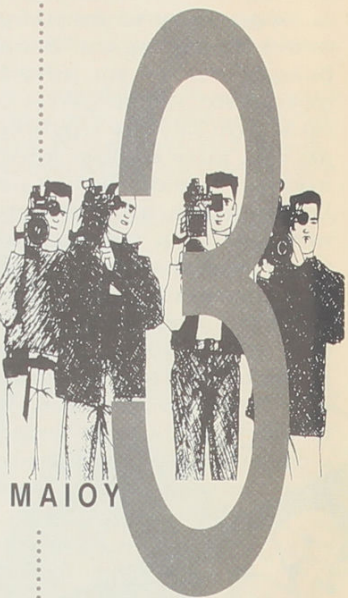
σκέψη ε) Εκπληκτο το προλεταριακό θηρίο σε καλεί πλέον για καφέ, να τα πείτε. Έχει μεγαλώσει σε όγκο, είναι πολυκέφαλο, αλλά πάλι το "πρόβλημά σου" έχει κάτσει στο λαρύγγι του, και δε λέει να φύγει.

Σου λέει για παράδειγμα το θηρίο: "εντάξει, να βγάλουμε τα νεύρα μας και μετά να γονατίσουμε; Τι είμαστε; Σε κανά εκτός έδρας ματς, σπάμε καμιά βιτρίνα και γρήγορα στα σουίτμαν; Δε λέει."

Εκπλήσσοι ξανά - να τί μέρα είναι αυτή πιά; - που το θηρίο έχει και απορίες. Σε βάζει σε χοντρές σκέψεις.

Τότε σου βγαίνει η εξής ερώτηση: καλά, εγώ γιατί δουλεύω; Για την επιβίωση, εντάξει, άντε με κάτι ψευτολόγια. Μάλιστα. Και γιατί επιβιώνω; Ε, για να δουλεύω και να καταναλώνω τα ψευτολόγια...

Σε όλο τον κόσμο τα απαιτητά κοράκια των μη γιορτάζουν την ελευθερία τους να κατασπαράζουν

ΜΑΙΟΥ

ξεκλώντας πως ο δρόμος για την ελευθερία δεν μπορεί παρά να περάσει από πάνω τους...

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ

Istanbul 68

Ο mainstream μύθος για το '68 είναι ήδη μια κοινότητα πλαστογράφηση της πρόσφατης παγκόσμιας ιστορίας, ολόκληρου του κόσμου. Όσοι μιλάνε για το '68 - κι αυτοί είναι συνήθως "πρώην" και μετανοημένοι - το ορίζουν πολύ αυστηρά χρονολογικά, και σχεδόν το ίδιο αυστηρά γεωγραφικά. Το '68 είναι "Μάνς". Είναι επίσης, κατά κύριο λόγο, "Γαλλία". Αλλά αυτό που είναι κυρίως το '68 μέσα στο παραμύθι του είναι κουτσοπόρο - με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Ορισμένα Απεριστάτικα συγκρούσεων δεν μπορούν να κρυφτούν, και μερικές φωτογραφίες από τα οδοφράγματα στο Καρτιέ Λατέν είναι στάνταρ εικονογράφηση των αφιερωμάτων, ακόμα κιαν όταν το '68 περιορίζεται στο μαγιάτιμο Παρίσι. Αλλά στο βαθμό που αυτές οι οδομαχίες παρουσιάζονται να είναι μια σύντομη ανοιξιάτικη έκρηξη δικαιολογούνται σαν το παιχνίδι μιας κατά βάθος "πολιτιστικής" αναδιάταξης στον σύγχρονο κόσμο. Μιας πολιτιστικής ανταρσίας της οποίας το υποκείμενο ήταν - ποιος άλλος; - η "φοιτητική νεολαία"...

Στο βαθμό που το τρίγωνο "Μάνς - Παρίσι - Φοιτητές" έχει εδραιωθεί σαν η βάση του ειδώλου του '68, ορισμένες γεωγραφικές "επεκτάσεις" επιτρέπονται για να διακοσμήσουν και να κάνουν κάπως πλουσιότερο το παραμύθι. Τότε το '68 περνάει από τα αμερικάνικα πανεπιστήμια, "θυμάται και θυμίζει" τον πόλεμο στο Βιετνάμ και την αντίσταση σ' αυτόν με την εκδοχή ειρηνιστικών διαμαρτυριών, περνάει ξυστά από το Μεξικό, και σίγουρα από την Τσεχοσλοβακία και την "άνοιξη της Πράγας". Η δολοφονία του Τσε Γκεβέρα, η ροκ και ο Γκοντάρ, συμπληρώνουν το μενού. Κι εκεί το παραμύθι τελειώνει. Ζήσανε αυτοί καλά, κι εμείς καλύτερα....

Όλα αυτά είναι εξηγήσιμα. Οι δεκαετίες του '60 και του '70 δεν αποτέλεσαν μόνο τη μήτρα της μεγαλύτερης όξυνσης του κοινωνικού και πολιτικού ανταγωνισμού που γνώρισε ο κόσμος αυτόν τον αιώνα. Αλλά και το φυτώριο του καινούργιου προσωπικού της κυριαρχίας. Μιας και μιλάνε πάντα οι νικητές, το παραμύθι του '68 είναι η νοσταλγία των νιάτων τους.

Το '68 στην τουρκία δεν ήταν μια χρονιά ξεκομμένη ούτε από το "πριν" ούτε από το "μετά" των κοινωνικών αγώνων και των πολιτικών οργανώσεών τους. Γιατί το '68 κορυφώθηκε "κλείνοντας" κατά κάποιο τρόπο έναν πρώτο κύκλο αγώνων και γεγονότων, στη καρδιά μια διπλής έντασης, πολιτικής και κοινωνικής που σημάδεψε την τουρκική κοινωνία από τις αρχές της δεκαετίας του '60 - και συνεχίζεται, αν και με αρκετά διαφορετικούς όρους, τη δεκαετία του '90.

Στατιστικό στοιχείο αυτής της έντασης αναδείχθηκε τότε η σχέση του "κομμουνιστικού κόμματος" της τουρκίας με το αντίστοιχο κράτος. Αν κάτι "παρόμοιο" είχε τη δική του σημασία σε όλες σχεδόν τις εκδηλώσεις που κωδικοποιήθηκαν κάτω από τον γενικό τίτλο "68" στην ευρώπη, για το τουρκικό καθεστώς υπήρχε μια αξιοσημείωτη διαφορά: το "κομμουνιστικό κόμμα" ούτε τέθηκε στην παρανομία (όπως στην Ελλάδα και στην δυτική γερμανία), ούτε στάθηκε συμπληρωματικός παράγοντας της καπιταλιστικής σταθερότητας μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Αντίθετα αποτέλεσε πολιτικό συνταίριο του κεμαλισμού, και άρα του σύγχρονου τουρκικού κράτους, από τη στιγμή της δημιουργίας του, στην αρχή της δεκαετίας του '20. Σ' εκείνο το βίαιο πέρασμα των κοινωνιών που είχαν απομείνει από την "μεγάλη ασθενή" οθωμανική αυτοκρατορία από τον 18ο στον 20ο αιώνα, το εκσυγχρονιστικό προαξίωμα των νεοτούρκων είχε υποστηριχτεί σε μεγάλο βαθμό και από τους μπολσεβίκους - που έβλεπαν σ' αυτό την μόνη πιθανότητα να συγκρατηθεί η επιθετικότητα και η επέκταση προς ανατολάς των άγγλων, των γάλλων και των ελλήνων αστών - και των κρατών τους. Μ' αυτή την έννοια το "κομμουνιστικό κόμμα" της τουρκίας σαν χειραγωγός της κοινωνικής αρνητικότητας απέναντι στην καπιταλιστική εξέλιξη, στάθηκε μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '50 βασικός εγγυητής της νεογέννητης, προαξίωματικής, милитарιστικής κεμαλικής "δημοκρατίας". Κάθε ριζοσπαστική κοινωνική αντίρρηση ή διεκδίκηση αποτελούσε για την "αριστερή ρητορική" σχεδόν εθνικό κίνδυνο.

Ακόμα και οι πιό εξονυχιστικές και "πλήρεις" αναφορές που έχουν δημοσιευτεί στην ελλιάδα για το '68, αυτές τουλάχιστον που έχουμε υπόψη μας, "ξεκινάνε", εντελώς "περίεργα" κάτι. Κάτι που τουλάχιστον γεωγραφικά είναι πολύ κοντά: την τουρκική κοινωνία, και το δικό της "68". Κανείς δεν ξέρει και κανείς δεν είδε τίποτα, ανάμεσα στους ντόπιους φυσιοδίφες, για το τουρκικό '68. Υποθέτουμε πως κάτι παρόμοιο θα συμβαίνει και στην διεθνή βιβλιογραφημένη "μνήμη". Τι να υποθέσουμε;

Μήπως ο,τι και οι πιό σχολαστικοί επιμελητές της "ανεπίσημης ιστορίας" του κόσμου έχουν κάποιο πρόβλημα στους σβέρκους τους και δεν μπορούν να κοιτάξουν πολύ ώρα προς την "μέση ανατολή"; Ή μήπως πως οι έλληνες ανάλογοι είναι κατά βάθος (κρυφά ή φανερά) κομματάκι "πατριώτες" - με την έννοια πως αφού η "πατρίδα τους" δεν έχει να επιδείξει έναν πρωϊκό Μάη του '68, καλύτερα να μην αναφέρονται σε εκείνον των "άλλων";

Η αναφορά που ακολουθεί είναι και σύντομη και ελλειπής. Ούτε θέλουμε, ούτε θα μπορούσαμε να πούμε τα πάντα γύρω από τα κινήματα στην τουρκική κοινωνία. Ό,τι παρουσιάζουμε είναι με τη βοήθεια γνώσεων πολιτικών προσφύγων από την τουρκία. Οπωσδήποτε οι ελλείψεις δεν βαραίνουν αυτούς...

Το 1960 πρωθυπουργός στην τουρκία ήταν ο Μεντερές. Η κυβέρνηση του, εκφράζοντας ένα τμήμα της τουρκικής αστικής τάξης, πραγματοποίησε τότε μια ραγδαία στροφή στην "εξωτερική πολιτική" υπέρ των ΗΠΑ, προκλώνοντας ανάλογα τη "χαλάρωση" των παραδοσιακών οικονομικών και πολιτικών σχέσεων με ευρωπαϊκά κράτη, κυρίως το Αγγλικό και το Γερμανικό. Ο συνδυασμός της όξυνσης της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της "φιλοαμερικανικής" στροφής του τουρκικού κράτους βιώθηκε γρήγορα από τους πληθείους της τουρκικής κοινωνίας, αλλά και από ορισμένες κατηγορίες των ανερχόμενων "μεσίων στρωμάτων" σαν βίαιη αποικιοποίηση της χώρας τους. Είναι σίγουρο πως η γρήγορη επέλαση των (αμερικάνων) "επενδυτών", σε συνδυασμό με την милитарιστική δομή του τουρκικού κράτους και τις διπολικές ισορροπίες σε όλον τον πλανήτη μπορούσε να εννοηθεί σαν μετατροπή της τουρκικής κοινωνίας σε ένα οικονομικό-στρατιωτικό μεθοριακό φυλάκιο του NATO. Το εκρηκτικό μίγμα που άρχισε να δημιουργείται στην κοινωνία αυτή από τις αρχές της δεκαετίας του '60 το καθεστωτικό "κομμουνιστικό κόμμα" αδυνατούσε πλέον να το ελέγξει. Ο απαγχονισμός του Μεντερές από ένα (ακόμα) μίνι στρατιωτικό πραξικόπημα, και η δημιουργία αργότερα του εργατικού κόμματος που μπήκε πανηγυρικά στην τουρκική βουλή το 1965 με θέσεις αριστερότερες του ΚΚΤ αποτέλεσαν τις τελευταίες θεσμικές προσπάθειες να συγκρατηθεί εντός των "πολιτικών ορίων" ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός. Ένα χρόνο αργότερα, το 1966, οι πρώτες ισχυρές δονήσεις της επερχόμενης ρήξης δεν κρύβονταν πιά. Το πολιτευμένο της Κωνσταντινούπολης γινόταν το σημείο αναφοράς ενός πρώτου κύματος αντιαμερικανισμού.... Ταυτόχρονα όμως, η ίδια χρονιά, γινόταν η αφετηρία της οργάνωσης των φασιστών στη τουρκία. Έχοντας εξαντλήσει τα θεσμικά περιθώρια στα "αριστερά" του, το τουρκικό κράτος αποφάσιζε πιά να οργανώσει δυναμικά την "εξωθεσμική δεξιά του". Το 1966 φτιάχτηκε η "εθνική τουρκική ένωση νεολαίας", η φασιστική μήτρα όλων των επόμενων δεκαετιών, μια οργάνωση "μετωπική" που διαχειρό-

Ξε ανοιχτά τους στόχους της: "...Η παραμικρή αντίσταση των κομμουνιστών, αυτών των ηλίθων αναρχικών στοιχείων (πάντα οι "εκτός ελέγχου" κομμουνιστές είναι "αναρχικά στοιχεία") θα αντιμετωπιστεί με θανατηφόρα κτυπήματα..." (από προκήρυξη της 19ης/9/1966). Η πόλωση ανάμεσα στον κοινωνικό και πολιτικό ριζοσπαστισμό από τη μια, και το σύστημα με τις ρεζέρβες του από την άλλη, προαναγγέλλεται έτσι από τα τέλη του 1966 στη τουρκία με μια βιαστικότητα πρωτόγνωρη - αποτέλεσμα, προφανώς, του "βάθους" και του "πλάτους" της καπιταλιστικής κρίσης εκεί.

Ιούλιος 1967, αντιαμερικανική διαδήλωση. Το πανό γράφει: έξω ο βοσ στόλος

Το 1967 πρόκειται να καταπλεύσουν στην Κωνσταντινούπολη πλοία του αμερικανικού βου στόλου. Ο "ψυχρός πόλεμος" βρίσκεται σε όξυνση, ο αντικομμουνισμός είναι η επίσημη ιδεολογία των καθεστώτων που βρίσκονται στην ανατολική μεσόγειο (π.χ. ελληνικό), στο Βιετνάμ οι σφαγές του αμερικανικού στρατού είναι πλέον γνωστές, όπως γνωστή είναι και η αντίσταση που συναντούν. Επιπλέον οι (κοινωνίοι στην τουρκική κοινωνία) Παλαιστίνιοι έχουν αρχίσει τους αιματηρούς και (λαμβάνομένων υπόψη των "αντικειμενικών δεδομένων") ηρωικούς τους αγώνες ενάντια στο κράτος του Ισραήλ.

Στην τουρκική ενδοχώρα οι εντάσεις δεν είναι μόνο νεολαιώτικες - φοιτητικές. Αγρότες κάνουν καταλήψεις σε δημόσιες εκτάσεις, ή σε τοιφλίκια, κι αυτό είναι ένας διαρκής πόλεμος "χαμηλής έντασης". Απεργίες που δεν ελέγχονται από τα επίσημα κόμματα έχουν αρχίσει να ξεσπούν στα εργοστάσια. Στο Κουρδιστάν, στο Ντιγχαμπλικίρ και τη Σίβερεκ, γίνονται μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στη λεηλασία από (θεσμικούς) μανραγορίτες ανθρωπιστικής βοήθειας από το εξωτερικό που προορίζονται για τα θύματα μεγάλου και καταστροφικού σεισμού στη πόλη Σεβάρτο. Επιπλέον απαγορεύεται η καλλιέργεια του χασίς, ύστερα από απαίτηση των ΗΠΑ, και αυτό βγάζει στο δρόμο τουλάχιστον 400.000 αγροτικές οικογένειες αγροτών - παραγωγών.

Με δύο λόγια η τουρκική κοινωνία βράζει. Ένα μίγμα "εθνικής απελευθέρωσης - κοινωνικής δικαιοσύνης", "αντιαμερικανικού αντιιμπεριαλισμού", αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους, τους Βιετναμέζους αλλά και τις εξεγέρσεις στη Λατινική Αμερική, ένα μίγμα ακατέργαστο όπου τα χειραφετικά προτάγματα και ένας όχι πάντα κρυφός σοβινισμός εναλλάσσονται ανάλογα με τις περιστάσεις, έχει αναδυθεί στον αφορ της κοινωνικής έντασης.

Στις 11/10/1967 χιλιάδες διαδηλωτές, φοιτητές στη συντριπτική τους πλειοψηφία, "περιμένουν" τον βο στόλο στην Κωνσταντινούπολη. Οι συγκρούσεις που ακολουθούν με την αστυνομία είναι βίαιες, και θα αποτελέσουν ένα αφηρητικό ορόσημο για την αντιιμπεριαλιστική δράση τα επόμενα χρόνια.

Το 1968 δεν είναι απ' αυτή την άποψη μια "ιδιαίτερη" χρονιά. Καταλήψεις και διαδηλώσεις γίνονται στα πανεπιστήμια όλων των μεγάλων τουρκικών πόλεων, και οι ριζοσπαστικές φοιτητικές ομάδες τείνουν να εξελιχθούν σε συλλογικό πολιτικό μναλό για τα καινούργια κοινωνικά κινήματα. Στη πραγματικότητα βέβαια αυτοί οι πυρήνες παραμένουν ακόμα "φοιτητοκεντρικοί" ως προς τις αναφορές τους. Αλλά η εξεγερμένη τουρκική κοινωνία "ψάχνεται".

Στα μέσα περίπου αυτής της χρονιάς τοποθετείται σαν προεβεντής των ΗΠΑ στην τουρκία ο Κόμερ, που προηγουμένως είχε υπηρετήσει στις αμερικανικές υπηρεσίες στο Βιετνάμ. Η επιλογή του για αυτή τη θέση επιβεβαιώνει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο για την "εθνοαπελευθερωτική" συνιστώσα του κοινωνικού ανταγωνισμού στη τουρκία το πόσο "αποικία των ΗΠΑ" είναι η χώρα. Η υποδοχή τους στην Αγκυρα θα είναι ιδιαίτερα θερμή... Ακόμα θερμότερη θα είναι η υποδοχή του στην Κωνσταντινούπολη, όπου πηγαίνει δύο βδομάδες μετά με την δημοσιοσχεσιτική πρόθεση να "μιλήσει με τους φοιτητές". Μια διαδήλωση 5.000 φοιτητών επιτίθεται στο πανεπιστήμιο, και ύστερα από συγκρούσεις ανατινάξει τη λιμουζίνα του πρεσβευτή.

Το 1968 και στη συνέχεια η επόμενη χρονιά, είναι η ιστορική περίοδος που στους φοιτητικούς μαχητικούς πυρήνες θα τεθεί πύ επιτακτικά το ζήτημα της βίας και της επανάστασης. Τα ιδεολογικά και πολιτικά τους εφόδια είναι τα ίδια που υπάρχουν την ίδια εποχή σε όλο τον κόσμο: ο Τσε και τα απελευθερωτικά κινήματα στη Λατινική Αμερική, ο Μάο και η πολιτιστική επανάσταση στη Κίνα, οι Παλαιστίνιοι και ο αγώνας τους, η λενινιστική αντίληψη περί πρωτοπορίας. Από την άλλη μεριά μικρότερο βάρος θα έχουν οι αντιεραρχικές συνιστώσες του παγκόσμιου '68. Κατ' αυτή την έννοια, και με το ζήτημα της επανάστασης επί τάπητος, το τουρκικό '68 ακολουθεί μια τροχιά παρόμοια με εκείνη άλλων χωρών, με την ουσιαστική διαφορά πως η έκταση και η ένταση των κοινωνικών συγκρούσεων προσφέρει πολύ περισσότερες αναγκαιότητες για ένοπλο αγώνα.

Κατευθείαν από το φοιτητικό κίνημα του '67 - '68 δημιουργήθηκαν λίγο πριν το '70 τρεις ένοπλες ακροαριστερές οργανώσεις:

- ο ΚΗΚΟ (λαϊκός απελευθερωτικός στρατός της τουρκίας) με γκεβαριστικές αναφορές. Ανάμεσα σε άλλους πρωτεργάτες του συγκρατείστε εδώ τα ονόματα Γιουσούφ Ασλάν, Ντενιζ Γκασιμίς, Χουσεϊν Εϊνάν. Απαγχονίστηκαν και οι τρεις το 1972.

Από τον ΚΗΚΟ προέκυψε αργότερα το υπάρχον σήμερα ΤΔΚΡ.

Istanbul

68

- το ΤΗΚΡ - C, με απόψεις και πρακτικές "κλασικού" αντάρτικου πόλης. Συγκρατείστε το όνομα Μαχίρ Τσαγιάν. Σκοτώθηκε σε ενέδρα, μαζί με συντρόφους του, πριν το 1972.

Από το ΤΗΚΡ - C προέκυψαν μετά το '73 η DEV-YOL και η DEV-SOL. Η δεύτερη οργάνωση υπάρχει και σήμερα, σαν "κλασικά" μ-λ οργάνωση αντάρτικου πόλης. Η πρώτη, πολύ μαζικότερη μέχρι το '80 εξελίχθηκε μετά στο "κόμμα ελευθερίας και δημοκρατίας".

- το ΤΚΡ - ΜL, με μαοϊκές αναφορές. Συγκρατείστε το όνομα Ιμπραχίμ Καϊπάκ αγια. Σαν οργάνωση υπάρχει και σήμερα.

3 Μάη 1968: 1000 τραυματίες, 500 συνελήψεις, σε άγρια διαδήλωση των φοιτητών

Το πρώην αυτοκίνητο του αμερικανικού πρεσβευτή...

Με αυτή την έννοια ως το 1970, δηλαδή μέσα σε λιγότερο από δύο χρόνια, τριάντα - τριανταπέντε άνθρωποι, φοιτητικής προέλευσης όλοι, θα αναλάβουν το βάρος της προετοιμασίας και της έναρξης της ένοπλης αντιπαράθεσης με το τουρκικό κράτος και τα στηρίγματά του, τους φασίστες. Από αυτούς τους 30 - 35 πρώτους θα δημιουργηθούν τρεις διαφορετικές ένοπλες οργανώσεις, κινούμενες μεταξύ γκεβαρισμού και μαοισμού, με προτεραιότητες άλλη του αντάρτικο πόλης, και άλλη στην ένοπλη εξέγερση των επαρχιών - αλλά με κοινή πεποίθηση την πρωτοποριακή δυναμική των ενεργειών τους.

Ως το 1972 το τουρκικό κράτος θα έχει ουσιαστικά "ξεμπερδέψει" με τους πρώτους αυτούς πυρήνες. Σκοτώνοντας τους περισσότερους σε ενέδρες, συλλαμβάνοντας και εκτελώντας άλλους. Ελάχιστοι επέζησαν εκείνης της σχετική εύκολης εκκαθάρισης, στις φυλακές. Αλλά αντίθετα με τις ελπίδες του, και εντελώς αντίθετα με τα μέσα που είχε στη διάθεσή του, αυτή η παρέμετρος του τουρκικού '68 είχε προλάβει να αποκτήσει ερείσματα στην κοινωνία. Οι ελάχιστοι επιζήσαντες φυλακισμένοι κάνοντας την αυτοκριτική τους, ψάχνοντας τις αιτίες της ήττας τους, ανανεώνοντας τα θεωρητικά τους εργαλεία, αποστασιοποιήθηκαν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό από την πραξικοπηματική λογική της ένοπλης πρωτοπορίας. Το αποτέλεσμα ήταν πως στα επόμενα χρόνια η ακροαριστερή ριζοσπαστική δράση στην τουρκία θα αποκτήσει διαστάσεις πραγματικού εμφύλιου.

Ήταν μόνο αυτή η "διαδρομή του '68", από το '72 και μετά: Προφανώς όχι. Όπως συνέβει σχεδόν παντού, έτσι και στην τουρκία, το "διανοητικό υποκείμενο" των εξεγέρσεων, οι φοιτητές, απετέλεσαν την πρώτη ύλη όχι μόνο για τον ανταγωνισμό, αλλά και για την αφομοίωση. Λένε και κει, όπως παντού, πως τα κρατικά επιτελεία έχουν γεμίσει με "εξηνταοκτώηδες".

Υπάρχουν πάντως μερικές βασικές διαφορές, τουλάχιστον σε σχέση με την διαδρομή των κεντροευρωπαϊκών "'68". Για παράδειγμα τα ζητήματα της "πολιτιστικής ανανέωσης" δεν απέκτησαν βάρος στην εξέλιξη του τουρκικού καθεστώτος. Οι κοινωνικές διαφορές σ' αυτήν την κοινωνία, διαφορές που είναι και πολιτιστικές και οικονομικές, έχουν κρατήσει μέχρι τώρα τον μιλιταρισμό σαν σπονδυλική στήλη της κυριαρχίας. Κι αυτό έθετε ήδη από το '70 στενά όρια στην αφομοιωτική και πολιτιστική επιρροή της "σύγχρονης" τουρκικής αστικής τάξης, που στο κάτω κάτω δεν κυβέρνησε ποτέ μόνη της.

Από την άλλη μεριά ο "ανορθόδοξος πόλεμος" που προσπάθησε το καθεστώς την δεκαετία του '70 με την υποστήριξη (και την μαζικοποίηση) των φασιστικών παρακρατικών οργάνωσεων γενίκευσε την "δεοντολογία" της έκτακτης ανάγκης - πράγμα που φυσικά ήταν απόλυτα αναγκαίο για την στοιχειώδη ισορροπία του. Μ' αυτή την έννοια το τουρκικό καθεστώς υπήρξε πάντα αναγκασμένο να "κάνει ενέσεις δικαιοσύνης" στην τουρκική κοινωνία, και ταυτόχρονα να δρα κατασταλτικά απέναντι σε οποιαδήποτε "παρενέργεια φιλελευθροποίησης" ενισχύοντας (ή και κατασκευάζοντας) τα συντηρητικά ανταντακλαστικά.

Αυτό, σε κάποιο βαθμό, έγινε συνειδητό στη δεκαετία του '70, και ύστερα από το καινούργιο στρατιωτικό πραξικόπημα, την δεκαετία του '80: η τουρκική κοινωνία είναι πράγματι, με τους δικούς της όρους, αποικία - όπως αποικίες είναι όλες οι καπιταλιστικές κοινωνίες. Μόνο που οι κυρίαρχοι δεν είναι "έξω" από τα σύνορα. Είναι μέσα.

Από το 1973 ως το 1980 η κοινωνική αναταραχή στην τουρκία έφτασε στην έκταση και την έκταση ανοιχτού εμφύλιου πολέμου. Η απόρριψη της λογικής της "πρωτοπορίας" από τους εναπομεινάντες κρατούμενους των πρώτων ένοπλων ακροαριστερών οργάνωσεων τους επέτρεψε να μετατραπούν σε ένοπλα κόμματα. Είναι χαρακτηριστικό πως, για παράδειγμα, το ΚΗΚΟ, από δύο ή τρία οργανωμένα αλλά φυλακισμένα μέλη έφτασε στο τέλος της δεκαετίας να έχει 60.000 μέλη. Αντίστοιχη ήταν η διαδρομή και των υπόλοιπων οργάνωσεων. Πολλές πόλεις έφτασαν από ένα σημείο και πέρα να χωριστούν στα δύο: τον

Ανάμεσα σε δούους το ανταγωνιστικό κίνημα στην τουρκία μνημονεύει σαν πρωτεργάτες του, ξεχωρίζει το όνομα του Ντενιζ Γκασιμίς. Ο Γκασιμίς υπήρξε από τους πρώτους αντάρτες του ΚΗΚΟ, αλλά η αήγλη του είναι πολύ καθολικότερη.

Με το ξεκίνημα της δράσης του το ΚΗΚΟ ήταν προσανατολισμένο στην ένοπλη εξέγερση των τουρκικών επαρχιών. Ήξι άτομα ανέλαβαν την προετοιμασία αυτού του (κυρίως σχεδίου) και τρεις, οι Γκασιμίς, Ασλάν και Εϊνάν ανέλαβαν την - με ληστείες - χρηματοδότηση του αγώνα τους.

Η πρώτη ληστεία τράπεζας που έκαναν στη Κωνσταντινούπολη "στο όνομα του τουρκικού λαού" στα 1970 συνάντησε, πέρα από κάθε πρόβλεψη, τη μαζική αποδοχή στην κοινωνία. Ο Γκασιμίς έγινε αμέσως θρόλος, και ακόμα περισσότερο στη συνέχεια, με τις επόμενες ληστείες τραπεζών. Η σύλληψη και των τριών δεν άργησε, όπως και ο απαγχονισμός τους (1972). Αλλά έστω και νεκρός ο Γκασιμίς απετέλεσε μια κορυφαία αναφορά για την σύγχρονη τουρκική αντίσταση.

Βυδειακτικό του βολонταρισμού που (δπως σχεδόν παντού) χαρακτήριζε την δράση αυτών των πρώτων ένοπλων ομάδων, ήταν το εξής: κατά τη διάρκεια της φυλάκισης των Γκασιμίς, Ασλάν και Εϊνάν, οι υπόλοιποι έξι σύντροφοί τους που βρίσκονταν στο Κουρδιστάν, αποφάσισαν να επιτεθούν σε αμερικανική βάση τηλεπικοινωνιών, με σκοπό την καταστροφή της και τη σύλληψη ομήρων για την ανταλλαγή τους με τους κρατούμενους... Έπεσαν σε ενέδρα, οι 4 σκοτώθηκαν επιτόπου, ένας συνελήφθη τραυματίας, και μόνο ο έκτος διέφυγε...

Αντίστοιχα αποδεκατίστηκαν γρήγορα και τα περισσότερα από τα πρώτα μέλη των υπόλοιπων οργάνωσεων.

16/6/1968: "...ύψωσαν την κόκκινη σημαία στον πύργο Beyazıt, ύστερα από διαδήλωση"

Istanbul

68

τομέα που ήταν στον έλεγχο της αστυνομίας και των φασιστών, και τις "κόκκινες περιοχές". Οι ένοπλες συγκρούσεις ήταν καθημερινό γεγονός, και οι νεκροί απ' αυτές 10 με 15 καθημερινά. Μαζικές απεργίες ή και καταλήψεις σε πανεπιστήμια και εργοστάσια εξελίσσονταν σε ένοπλες αναμετρήσεις με την αστυνομία. Τα μητροπολιτικά κέντρα της τουρκίας, κυρίως στο δυτικό της τμήμα, έζησαν τέτοιου είδους συγκρούσεις με το κράτος και το παρακράτος που πολλές φορές κρατούσαν 5 και 6 συνεχόμενες μέρες - στη διάρκεια απεργιών...

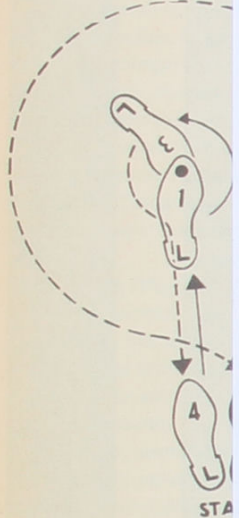
Στεκόταν πάνω από μισή ώρα πάνω στη γέφυρα. Είχε περπατήσει σερί πάνω από δύομισις τρεις ώρες κι έτσι όταν έφτασε ήταν ήδη αρκετά κουρασμένος. Δεν τον ένοιαζε όμως και δεν είχε άλλοτε κανένα λόγο να βιαστεί. Απολάμβανε με μεγάλη ευχαρίστηση την άνεση του να έχεις χρόνο. Αυτό το επιπόλαιο τραύμα στο χέρι, ενθύμιο από ένα νυκτερινό τσαμπούκι με πολιτικές προεκτάσεις...

βρισκόταν στο κατά πόσο ήσουν διατεθειμένος να παρατηρείς κάθε σημείο της πόλης. Γι' αυτό και είχε θέσει ως ζήτημα αρχής στον εαυτό του, το να έχει τα μάτια του και τα αυτιά του ανοικτά ακόμη και σε στιγμές απόλυτης καλάρωσης. Ήταν ο πρώτος απαράβατος κανόνας επιβίωσης στη μητρόπολη κι όπως είχε καταλήξει μετά από τόσο καιρό, ένας σίγουρος και δοκιμασμένος τρόπος να καταλάβεις, αν βέβαια σ' ενδιέφερε, τί στο διάολο συμβαίνει σ' αυτή τη ναυπημένη πόλη. Πολύ πειραστές...

κεφάλι τους είχαν προσωρινά εγκατασταθεί στα χωριά τους και τα αυτιά τους...

Λες να 'ναι αυτή η λύση σκέφτηκε; Όπως στεκόταν στη γέφυρα πάνω από την εθνική οδό του φάνηκε πολύ λογικό. Μόνο έτσι θα μπορούσε να καθαρίσει αυτή η πόλη... Μόνος του βέβαια δε θα υπο...

που εδώ μάλλον δρομουμε, τον καθιστο του ΙΚΑ, ανίκανο να διαδικασία για κάμ...

του κι έπαιρνε τους δρόμους προσανατολισμό, "τυφλές πτυχίες" που δεν ήξερε που θα βρεθεί ο κορμί του να δουλεύει, η δομημένη μηχανική προορισμένη εργασίας, αλλά ασυνάρτητα, ανάλογα με το τι είχε να πωσει το κορμί του υπάκουο ζήτησε σε κάθε εντολή που του έδωκε να βάλει τα πόδια του να βρεθεί. Ήταν πεισμένος πως όλη η κοινωνία περιπλανήσεων...

...ότι γινώσκω και να έχει το δέμα σου ποτέ δεν γλιτώνεις από τους διαφημιστές

YOU MAY BE BUT YOU ARE PRO

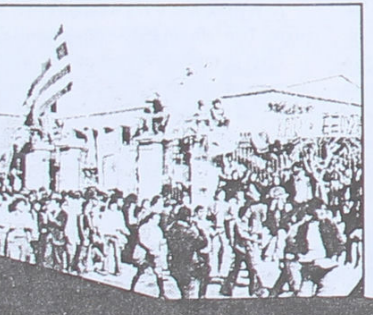
33 ΚΕΝΙΑ 8

Η εξέγερση του Νοέμβρη δεν ήταν ούτε τυχαία ούτε ξαφνικά όπως η μυθολογία της κυριαρχίας παρουσιάζει... Και δεν είχε καμιά σχέση με "ήρωες" που πρέπει να τους τιμάει - μέχρι να τους ξεφορτωθεί στις αποθήκες του βαρυστημένου "συλλογικού ιστορικού" ασυνείδητου...

Από την αρχή του '73, παρά τη χουντική τρομοκρατία, είχαν αρχίσει να ξεσπάνε αεργίες και διαδηλώσεις. Στους πανεπιστημιακούς χώρους αφορμή της αναταραχής ήταν η αναβολή στρατεύσης λόγω σπουδών, με την οποία η χούντα πουλούσε τους μαθητικούς φοιτητές, στέλνοντάς τους στο στρατό. Επιπλέον η ασφάλεια, έχει "ενεργό ρόλο" στη συνδικαλιστική δράση των φοιτητών... Πολύ περισσότερο έξω από τα πανεπιστήμια η κοινωνική ένταση, αποτέλεσμα της γρήγορης καπιταλιστικής "ανάπτυξης" που είχε εγγραφεί η δικτατορία, αναβίβει πια από δεκάδες διαφορετικά κοινωνικά υποκείμενα: εργάτες και εργάτριες, μαθητές, άνεργος νεολαίους. Αυτός ακριβώς ο κοινωνικός αναβρασμός τον οποίο απαγόρευε δια ροπάλου η χούντα, και οποιοδήποτε τον στερούσε τις "νόμιμες πολιτικές εκφράσεις" που εγγράφει η αστική δημοκρατία, σφερόταν κατ' αρχήν ενάντια στην ίδια την δικτατορία. Αλλά στο πλαίσιο της αναπτύσσονταν ολόκληρο περισσότερο και πιο ριζοσπαστικές διαθέσεις, αντικαπιταλιστικές και αντικρατικές...

Αυτήν την ένταση το καθεστώς προσπαθούσε να ελέγξει από τη μία με τη βία, και από την άλλη με "ελεγχόμενες πολιτικές εξελίξεις".

Έτσι στις αρχές του νοέμβρη η χουντοκυβέρνηση του Μαρκεζίνη κάνει δεκάττα ορισμένα "φοιτητικά αιτήματα". Ωστόσο αυτό δεν είναι "λύση". Στις 4 Νοέμβρη γίνονται σκληρές συγκρούσεις ανάμεσα στους χουντομαύτους και "αναρχικά στοιχεία" στην διάκριση μιας διαδηλώσης 20.000 ατόμων μετά από μηνύση στο να Γ. Παπανδρέου. Μια εβδομάδα αργότερα, στις 12 Νοέμβρη, μια διαδήλωση 5.000 που προσπαθεί να καταθέσει στεφάνι στο Σύνταγμα (στη μνήμη του Παπανδρέου) εξελίσσεται σε οδομαχίες με την αστυνομία σε ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας.

δεν είμαστε εμείς που θα υποστηρίξουμε πως τέτοιοι υπάρχουν - ή δεν υπάρχουν - σήμερα. Το μόνο που μπορούμε και πρέπει να κάνουμε είναι να πούμε ποιά ακριβώς είναι τα δικά μας κίνητρα, οι δικές μας "ορίζουσες" που δίνουν μια ορισμένη αξία στην ιστορία των προβοκατόρων. Και απ' αυτές τις εξηγήσεις να κρίνετε κι εσείς κατα πόσον κάτι τέτοιο έχει αξία - και για εσάς, σήμερα. Πρώτο: η ελληνική κοινωνία είναι κυριολεκτικά κοινωνία λωτοφάγων. Η λήθη και η ακρισία, πλευρές του ίδιου νομίσματος, είναι ένα διαρκές καθεστώς που θρέφει όχι μόνο την κάθε είδους ηγεμονία, αλλά και την κάθε είδους πειθαρχία. Ο καθένας - και όταν λέμε ο καθένας το εννοούμε - έχει το "ελεύθερο" να πιστεύει πως ο κόσμος, ο χρόνος, οι κοινωνικές αντιστάσεις, αρχίζουν και τελειώνουν στο τομάρι του. Ο καθένας έχει το "ελεύθερο" να θεωρεί "μολακίες" ό,τι έχει συμβεί πριν ή μετά από τη δικιά του τροχιά, και, πράγμα που είναι ακόμα αθλιότερο, έχει το "δικαίωμα" να είναι ο ιδιοκτήτης εκείνου του άλλου γεγονότος στο οποίο έτυχε να παρεβρεθεί. Οι προσωπικές "αναμνήσεις" και οι αναστεναγμοί του είδους "αχ, τότε ήταν καλά" αποτελούν την εφευρία του μικροσπι...

Τετάρτη 14 Νοέμβρη. Το μεσημέρι αυτής της ημέρας η αστυνομία προκαλεί συγκεντρωμένους έξω από το Πολυτεχνείο, και αρχίζουν μικροσυμπλοκές. Στο άκουσμα αυτών των "νέων" 1.500 φοιτητές που βρίσκονται στη Νομική (ακροαριστέροι και πέρα) ξεκινούν αυθόρμητη διαδήλωση από τη Σόλωνος, προς το Πολυτεχνείο. Η διαδήλωση χτυπιέται από την αστυνομία, και οι μισοί περίπου από τους διαδηλωτές καταφεύγουν στο ΕΜΠ, όπου ενώνονται με τους εκεί ήδη συγκεντρωμένους. Πρακτικά από εκείνο το σημείο και μετά το Πολυτεχνείο βρίσκεται ντε φάκτο υπό κατάληψη.

Στη συνέχεια της ημέρας, ως το απόγευμα, η αστυνομία προσπαθεί με εφόδους να διαλύσει τους συγκεντρωμένους προβοκάτορες, αλλά δεν τα καταφέρνει. Αργότερα αποσύρται με την ελπίδα πως θα εκτονωθεί η κατάσταση. Αλλά στις 8.00 το βράδυ, καθώς τα νέα κυκλοφορούν από στόμα σε στόμα, 10.000 άτομα έχουν συγκεντρωθεί μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο, όπου γίνονται φοιτητικές συνελεύσεις. Τίθεται επίσημα το ζήτημα της κατάληψης - στην οποία αντιτίθενται οι οργανωμένοι στις (παράνομες, έτσι κι αλλιώς) οργανώσεις της "ορθόδοξης αριστεράς". Μια ώρα αργότερα, στις 9.00, οι συγκεντρωμένοι ξεπερνούν τις 20.000. Η αστυνομία έχει καταβείσει τα τεθωρακισμένα της (αίρες) και παρακολουθεί "δικακριτικά" και από απόσταση, από την πλατεία Κάνιγγος και την πλατεία Κοτζιά.

Γύρω στις 12 τα μεσάνυχτα, κι αφού ο κόσμος έχει αραιώσει, κλείνουν οι πόρτες του Πολυτεχνείου για να οργανωθεί και να περιφρουρηθεί καλύτερα η κατάληψη.

Οι μέσα συγκεντρωμένοι καταλήψεις είναι 3.000, αλλά όχι μόνο φοιτητές. Υπάρχουν επίσης και αρκετοί νέοι εργάτες και εργάτριες, που κάνουν χωριστές συνελεύσεις, που θα αποτελέσουν την βάση των εργατικών επιτροπών της συνεχείας της εξέγερσης. Αλλά οι αιτίδες της "ορθόδοξης αριστεράς" κάνουν ότι μπορούν για να παραγάγουν τα πράγματα, και βέβαια εχθρικά τις εργατικές συνελεύσεις. "Εμείς δεν κρατάμε φτώχεια και κασμά αλλά μολύβι. Αν θέλετε να κάνετε κατάληψη να πάτε στην εργατική εστία!" Υποστηρίζουν πως οι εργαζόμενοι δεν έ...

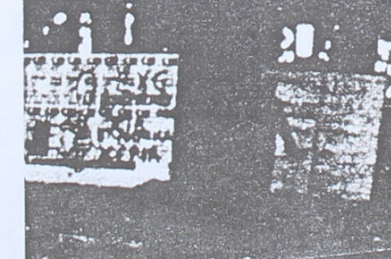
μου - σε σχέση με την ιστορία αλλά όχι μόνο. Δεύτερο: επειδή είναι εντελώς "φυσιολογικό" όλα να αρχίζουν και να τελειώνουν στο τομάρι του καθενός, δεν υπάρχει μόνο άγνοια και ανείδη για το παρελθόν, αλλά κυρίως υπάρχει τσογλιανιά στο παρόν. Αφού τίποτα δεν (γυσιτάρουμε να) "γράφει", κι αφού όλα έρχονται και παρέρχονται, είναι "ελεύθερος" ο καθένας να κάνει το δικό του ατομικό σόου, να εισπράττει τα χειροκροτήματα, και να αποχωρεί. Όπως το λένε κάτι διαφημιστές: B - Free: δεν παίρνεις λογαριασμό, δεν δίνεις λογαριασμό!! Τρίτο: αυτή η "ελευθερία" σε σχέση με την συλλογική ιστορία - και τον ιστορικό χρόνο δεν έχει καμμία σχέση με την κριτική και την χειραφέτηση από το παρελθόν. Είναι ακριβώς το αντίθετο: μπορεί ο καθένας να βουλιάζει σε ατέλειωτες "επαναλήψεις" (βαματικές, έτσι κι αλλιώς), μπορεί να σαπίζει σε μια "παράδοση" πανίσχυρη όσο και άορατη, και ταυτόχρονα να νομίζει πως είναι "πρωτότυπος". Με άλλα λόγια ο μικροασσιασμός ιστορικός του "να σου πω εγώ για τότε" όχι μόνο δεν "απελευθερώνει", αλλά κάνει το ακριβώς αντίθετο: παγιδεύει τον κοινωνικό

χρον θέση στο Πολυτεχνείο, γιατί ο "κόσμος ανήκει στους φοιτητές". Προσπαθούν να επιβάλλουν να μην ακούγονται συνθήματα όπως "κάπο το κεφάλαιο"...

Πέμπτη 15 Νοέμβρη Το πρωί της ημέρας, αν και η αστυνομία βρίσκεται πάνω στο περιμέτρο της περιοχής, δεν επιχειρείται. Η χούντα έχει βιώσει ελπίδες πως η κατάσταση θα εκτονωθεί: έχει ανατεθεί αυτή η δουλειά στους "πολιτικούς". Όπως επιβεβαιώθηκε δημόσια δύο χρόνια αργότερα, το 1975, από τον Αλαβάνο (στέλεχος, ενφουσκωτική και "πατριώτη" σήμερα του Συνταγματικού), τη νύχτα της 14ης προς την 15η Νοέμβρη έγινε σύσκεψη των στελεχών της αριστεράς, με θέμα την διάλυση της κατάληψης του Πολυτεχνείου. Σ' εκείνη τη σύσκεψη συμμετείχαν εκπρόσωποι του "γραφερίου εξουσιαστικού" του ΚΚΕ (μετέπειτα σκέτο ΚΚΕ) και του ΠΑΚ (μετέπειτα ΠΑΣΟΚ). Ανάμεσα τους ήταν οι νεαροί τότε Μαντζουράνης (έγινε ευρύτερα γνωστός στα τέλη της δεκαετίας του '80 σαν "χρηματοκομιστής" του Κοσκωτά), Αλάωτης και Τσοφίρας (μετέπειτα προσηλυτιστής της ΕΥΠ επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ). Αλλά παρά αυτές τις μεθοδεύσεις η κατάσταση έχει ξεφύγει από τον έλεγχο των κομματικών γραφείων. Όλη την διάρκεια της 15ης Νοέμβρη έρχονται στο κατεχόμενο Πολυτεχνείο εκατοντάδες νέοι εργάτες, αλλά και μαθητές που παίρνουν μέρος ενεργά μέρος στη κατάληψη βοηθώντας με διάφορους τρόπους: παράνομο μοίρασμα προκηρύξεων στα σχολεία, συζητήσεις, μαζικές συνελεύσεις. Οι προβοκάτορες έχουν πληθύνει επικίνδυνα.

Παρασκευή 16 Νοέμβρη Στις 10 το πρωί πεντακόσιοι οικοδόμοι και εκατοντάδες μαθητές μπαίνουν με διαδήλωση στο Πολυτεχνείο. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ πως στα πλαίσια της (μετέπειτα νόμιμης και ορθόδοξης) αριστεράς η οργανώση που είχε πριν το '74 πολύ μεγαλύτερη επιρροή από οποιαδήποτε άλλη ήταν εκείνη του τότε "γραφερίου εσωτερικού" του ΚΚΕ (μετέπειτα ΚΚΕ εσωτ. κλπ) η οποία ήταν αρκετά ριζοσπαστική στη βάση της - σε σχέση με τους υπόλοιπους αριστερούς.

Εν τω μεταξύ η οργάνωση της κατάληψης του Πολυτε...

ανταγωνισμό στην εξατομίκευση, στην επαναληπτικότητα, εν τέλει σε μονομανίες που είναι εντελώς ανεξέλεγκτες. Τέταρτο: με αυτό το τρόπο όλοι οι "πρώην" που έχουν το θράσος να μιλάνε, αφηγημένοι επιλεγμένες ένδοξες περιπέτειες της "προσωπικής" τους ιστορίας διαδίδουν και εμπνεύδουν το happy end αυτών των ιστοριών: την μετάνοια και την συνθηκολόγηση. Οι περιορισμένες αράδες δεν χωράνε να πούμε τώρα περισσότερα - θα το κάνουμε στα επόμενα 4σέλιδα. Εκείνο που θέλουμε να τονίσουμε κατ' αρχήν είναι πως τουλάχιστον οι παραπάνω λόγοι είναι αρκετοί για να θεωρούμε πως η αντι-ιστορία του κοινωνικού πολέμου έχει αξία (έστω για εμάς) και τώρα: όχι για να "αντιγράψει" κανείς κάτι, ούτε για να "θαυμάσει" το ένδοξο παρελθόν. Αλλά για να μπορεί να τριψέει στα μούτρα όλων εκείνων που παριστάνουν πως είναι αιώνια νικητές κι όλων των μετανοιωμένων την αφορμή (για τους ίδιους) ιστορική σχετικότητα των θριάμβων τους.

συνέχεια στο επόμενο

ρυμουλκείστε την ελλαδάρα στη "φυσική" της θέση

FIRST WE REVENGE SARAJEVO THEN WE TAKE BERLIN
Η υπόθεση "Ενωμένη Ευρώπη" παρουσιάζεται πολύ φωτοαγωγημένη και κοσμική (ή ανάποδα, πολύ γκριζα και άοραστη) για το "ελληνικό κοινό". Αυτό είναι το τίμημα του επαρκαισμού: να έλκεσαι ή να αποωθείσαι ιστορικά πραγματικότητα αφραίνεται τα καυδακτουλουργία. κρημερίδες" παρουσιάζουν, ν γαλλο-γερμανικά άπονοδο "πρόβλημα", η έκβαση του έλλοι της Ε.Ε. Επιπλέον δεκτι- "αναγνωρίζεται" ο ανταγωνισμός της Ε.Ε., στη παγκοσμιοσδοπότε επιπτώσεις έ- α φέρει. "γένεση" της ΕΟΚ θεμελιώτο "πακιδιό" ηγεμονιών αμέ- πρής συμφωνία (51) αφο- αϊκή παραγωγή άνθρακα και είναι σίγουρο - μια προσπά- μπουρζουαζίας να "έχει λό- γωπή της κοιλιάς του Ρουρ- κωνητών των βασικών "πρώτων ύψου" της πτημένης γερμα- λια αυτά υπό τις διακριτικές θέλαν ένα ισχυρό - αλλά όχι ι τον "ερυθρό κίνδυνο". δει την εξέλιξη της ΕΟΚ από αλλοτικών ανταγωνισμών, τό- σε ολόκληρο τον πλανήτη, έ- ομμένα να τονίσει. Στα σαρά- που μεσολάβησαν από την ι μεν γαλλικά εθνικά αστικά α επιρροή της να συμβατικά ε αποικίες και αγορές, ενώ ι μόνο ανασυγκροτήθηκε, ό- ν μίνιμουμ "εθνικό" της χώρα, κά και πολιτικά ακόμα και μόν- κεντρικά ευρώπη, και ανατο- αργίζει τα Ουράλια. Θα ήταν ατηρεί κανείς μόνο τις "πο- Ε., και να μην βλέπει και τα πυροκτυπιούς και τα συμφέ- ρμη μπορούν να ανατρέψουν ίνα, και δεν θα είναι) μια ευ- πορεία προς ένα ενιαίο "ευ-

χρείου έχει προχωρήσει αρκετά. Π.χ. κόσμος με καθρέφτες, σε διάφορα σημεία της ταράτσας των κτιρίων, εμποδίζει τους μπάτσους που έχουν ακροβοληθεί στις γύρω πολυκατοικίες να πάρουν φωτογραφίες. Μια ακόμα προσπάθεια της αριστεράς να διαλύσει την κατάληψη αποτυγχάνει, καθώς οι εκπρόσωποι της αποδεικνύονται μειοψηφία στη συντονιστική επιτροπή της κατάληψης. Απορρίπτεται επιπλέον μια πρόταση τους να αποτελέσει αίτημα της κατάληψης η συγκρότηση κυβερνήσεως εθνικής ενότητας (!!!). Το απόγευμα γίνεται η πρώτη μαθητική συνέλευση στο Πολυτεχνείο, που αποφασίζει να καλέσει όλα τα γυναικεία της Αθήνας σε γενική απεργία την επόμενη ημέρα - τότε τα σχολεία ήταν ανοικτά και το Σάββατο. Πρόταση να παραμείνει ο αγώνας των μαθητών σε "μαθητικά πλαίσια" απορρίπτεται...

Εν τω μεταξύ διαδηλωτές έχουν αρχίσει να γίνονται από μεσημέρι σε μεγάλη ακτία, στο κέντρο της Αθήνας. Στις 6.30 αρχίζουν ξανά οι συγκρούσεις, καθώς διαδηλωτές που κατευθύνονται προς το Σύνταγμα βρίσκονται αντιμέτωποι με την αστυνομία στην πλατεία Κλαυθιάδων. Οι συγκρούσεις γενικεύονται στη συνέχεια, καθώς στο κέντρο της πόλης έχουν συγκεντρωθεί τουλάχιστον 150.000 άτομα. Εργάτες αλλά και μικροί μαθητές στήνουν οδοφράγματα σε εκατοντάδες δρόμους, και όσο διαλύονται σε ένα μέτωπο ξανασυγκεντρώνονται σε άλλα σημεία.

Γύρω στις 8.30 το βράδυ η εξέγερση έχει πάρει τέτοια έκταση ώστε οι μπάτσοι είναι αδύνατο να την συγκρατήσουν με δακρυγόνα και κλωμπ. Αρχίζουν να πυροβολούν τους διαδηλωτές. Οι δύο πρώτοι προβοκάτορες θα δολοφονηθούν εκείνη την ώρα.

Η είδηση των πρώτων νεκρών λυσάει αντί να φοβήσει τους εξεγερμένους. Γύρω στις 9.00 το βράδυ δεκάδες οδοφράγματα έχουν αποκολλήσει το κέντρο της Αθήνας. Οι σκληρές συγκρούσεις δεν γίνονται βέβαια "Πατριώτες και Στουρνάρα" αλλά σε μια μεγάλη ακτία γύρω. Διαδηλωτές επιτίθενται και καταλαμβάνουν τη Νομαρχία (στην Αίολο) ενώ χιλιάδες άλλοι πολιορκούν τα υπουργεία Παιδείας, Γεωργίας, Δικαιοσύνης, Κοινωνικών υπηρεσιών και Δημοσίων έργων. Λίγο αργότερα 1500 εργάτες ανεβαίνουν την Πειραιώς, καταστρέφουν την τράπεζα

Πίστεως (γωνία Πειραιώς και Θεσμολών) και στη συνέχεια συγκροτούνται με την αστυνομία. Από την άλλη μεριά 2000 άτομα φτιάχνουν οδοφράγματα στην Πατησίων, στο ύψος της πλ. Αμερικής.

Η έκταση της κατεχόμενης από τους εξεγερμένους περιοχής του κέντρου είναι μεγάλη (και φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με το παραμύθι του "κάστρου - Πολυτεχνείου"). Λίγο πριν τις 10.00 οι μπάτσους καταφέρνουν να ξαναπαρουν τον έλεγχο στα Χανειά, αλλά προς τη μεριά της λεωφόρου Αλεξάνδρας, από το ύψος της Σ. Τρικοπούλη και κάτω υπάρχουν δεκάδες οδοφράγματα και χιλιάδες διαδηλωτές. Οι χουντοφυροφύλακες προσπαθούν να διαλύουν τον κόσμο με δακρυγόνα και πυροβολισμούς στο ψαχνό, αλλά πάρα τους νεκρούς που πολλαπλασιάζονται και τους τραυματίες ο κόσμος ανασυντάσσεται και ξαναεπιτίθεται με περισσότερη αποφασιστικότητα.

Οι σφοδρότερες συγκρούσεις γίνονται στην περιοχή της πλατείας Βάθης. Εδώ εκατοντάδες προβοκάτορες πολιορκούν και επιτίθενται κατά κύματα στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης, στο οποίο έχουν αποκολλήσει - σχημάσει οι μπάτσοι. Στην 3η εφόδο τους καταφέρνουν να σπάσουν τις πόρτες και να μπουν στο εσωτερικό του κτιρίου. Οι μάχες γίνονται σώμα με σώμα στις σκάλες, με τους μπάτσους να πυροβολούν αταμίχητα. Οι διαδηλωτές υποχωρούν, και σ' αυτήν την επιθετική τους υπάρχουν πολλοί νεκροί και τραυματίες. Η πολιορκία συνεχίζεται απ' έξω, ενώ αρχίζει η οπιοραδική χρήση των κοκτέιλ μολότφ.

Γύρω στις 11 το βράδυ η αστυνομία χρησιμοποιεί γενικευμένα τα όπλα της, αλλά έχουν κάνει την εμφάνισή τους και τα πρώτα όπλα στα χέρια των διαδηλωτών. Μάλιστα πυροβολούν από τις ταράτσες των κτιρίων που βρίσκονται στον έλεγχο της, αλλά και οι πρώτοι ελεύθεροι σκοπευτές έχουν κάνει την εμφάνισή τους από τη μεριά των εξεγερμένων. Γύρω στις 11.30 τη νύχτα η απελευθερωμένη περιοχή του κέντρου έχει επεκταθεί από τη μεριά της λεωφόρου Αλεξάνδρας ως το ύψος της Μουσταζιδίου Τρικοπούλη, φτάνοντας ως την Πειραιώς και την Αριστοτέλους. Στις 12.00 τα μεσάνυχτα μια οργανωμένη διαδήλωση 15.000 ατόμων συγκροτείται με την αστυνομία στην Αλεξάνδρας...

Απόσπασμα από την περιβόητη "ανακοίνωση της συντονιστικής επιτροπής αγώνα του πολυτεχνείου" που δημοσιεύτηκε στις αρχές του '74, έργο της "πανσπουδαστικής" τότε. Αλλού ανέφερε "σαν υπεύθυνη συντονιστική επιτροπή δηλώνουμε ότι... το φοιτητικό μας κίνημα (!) δεν ήθελε με κανένα τρόπο η εκδήλωση μας (!) να συντελέσει ώστε να συγκροτηθούν κατά μέτωπο οι λαϊκές δυνάμεις με τη σιδερένια δικτατορία (!!!) Ο νόον νοείται....

3 οι προβοκάτορες

Σάββατο 17 Νοέμβρη

Πέντε λεπτά μετά τα μεσάνυχτα της 16ης προς την 17η, και βλέποντας πως ούτε με την αστυνομία μπορεί να συγκρατηθεί την κατάσταση η χούντα τραβάει το τελευταίο της χαρτί: το στρατό. Από τα στρατόπεδα στο Γουδί και στον Διόνυσιο ξεκινάνε οι πρώτες φάλαγγες των τανκς, και σύμφωνα με τα "λαοσικά" σχέδια ένα τμήμα τους προσπαθεί να πλησιάσει το κέντρο από τους Αιπυλαίου-πους και το άλλο από το Σύνταγμα.

Λίγο πριν τις 12.30 τη νύχτα Παρασκευής προς Σάββατο τα πρώτα τανκς έχουν φτάσει στον κόμβο των Αιπυλαίου-πολης. Στο στρατηγικό αυτό σημείο για τον έλεγχο της Αθήνας καθυστερούν εξαιτίας ισχυρών οδοφραγμάτων. Τα προσπερνούν και καταβιβάζουν αργά την Αλεξάνδρας. Παράλληλα άλλες φάλαγγες καθυφορίζουν την Πανεπιστημίου. Στα Χανειά οι μάχες γίνονται ήδη και με κινη- γατικά, από τη μεριά των εξεγερμένων.

Στις 1.15 τη νύχτα τα τανκς έχουν φτάσει στην Πατησίων, και από τις δύο μεριές: Αλεξάνδρας και Ομόνοια. Τα πυκνά οδοφράγματα καθυστερούν την προώθησή τους, ενώ χιλιάδες εξεγερμένοι περιορίζονται όλο και περισσότερο προς τη μεριά του Πολυτεχνείου. Λίγο πριν τις 2.00 ο στρατός έχει κινωμένο το κτήριο του Πολυτεχνείου. Μερικοί προβοκάτορες φτιάχνουν ισχυρά κοκτέιλ μολότφ για να αντιμετωπίσουν τα τανκς (τέτοιους εξαόλων είναι ο βασικός σκοπός χρήσης αυτών των ε- μιστηροτικών βομβών, άσχετα από το που έχουν φτάσει να πεποιούνται σήμερα...) αλλά τα μεγάφωνα της κατάληψης βρίσκονται στα χέρια της "αριστεράς", που συμβουλεύει "παίδια μην ριχνείτε τίποτα εναντίον τους. Να τους υποδεχτείτε με την φράση "αδελφία μας φαντασθό!".

Την ίδια στιγμή οι εξεγερμένοι που δεν στραμωχτηχαν μέσα στο Πολυτεχνείο εξακολουθούν να ανησυχούν για την αστυνομία στην περιμέτρο του κέντρου. Σφοδρές οδομαχίες γίνονται στην Πατησίων (στο ύψος της Βιλαής) και στην Αλεξάνδρας (στο ύψος της Μουσταζιδίου) καθώς χιλιάδες άτομα προσπαθούν να πλησιάσουν στο κέντρο.

Στις 2.30 τη νύχτα ο κύλιος γυφο από το Πολυτεχνείο έ-

ποσό είναι το ίδιο σημαντικό π' εκεί λειτουργήσει για όλα και, σαν η αιμομηχανή της γεν- νης στους προλετάριους, ε- ς Ε.Ε. Η "πειθαρχημένη γερ- αστικών οικονομικών δεκτιών ε εθνικιστικά παράμετρος της φανερά ή κρυφά, η περισσό-

3 οι προβοκάτορες

3 οι προβοκάτορες

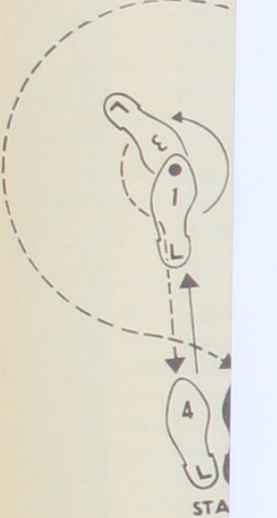
3 οι προβοκάτορες

Στεκόταν πάνω από μισή ώρα πάνω στη γέφυρα. Είχε περπατήσει σερί πάνω από δύομιση τρεις ώρες κι έτσι όταν έφτασε ήταν ήδη αρκετά κουρασμένος. Δεν τον ένοιαζε όμως και δεν είχε άλλοστε κανένα λόγο να βιαστεί. Απολάμβανε με μεγάλη ευχαρίστηση την άνεση που να έχεις χρόνο. Αυτό το επιπόλαιο τραύμα στο χέρι, ενθύμιο από ένα νυκτερινό τσαμπουκά με πολιτικές προεκτάσεις,

βρισκόταν στο κατά πόσο ήσουν διατεθειμένος να παρατηρείς κάθε σημείο της πόλης. Γι' αυτό και είχε θέσει ως ζήτημα αρχής στον εαυτό του, το να έχει τα μάτια του και τα αυτιά του ανοικτά ακόμη και σε στιγμές απόλυτης χαλάρωσης. Ήταν ο πρώτος απαράβατος κανόνας επιβίωσης στη μητρόπολη κι όπως είχε καταλήξει μετά από τόσο καιρό, ένας σίγουρος και δοκιμασμένος τρόπος να καταλάβεις, αν βέβαια σ' ενδιέφερε, τί στο διάολο συμβαίνει σ' αυτή τη γαμημένη πόλη. Πολύ περισσότε-

κεφάλι τους είχαν προσωρινά εγκατασταθεί στα χωριά τους και τα εξοχικά τους...
Λες να 'ναι αυτή η λύση σκέφτηκε; Όπως στεκόταν στη γέφυρα πάνω από την εθνική οδό του φάνηκε πολύ λογικό. Μόνο έτσι θα μπορούσε να καθαρίσει αυτή η πόλη.. Μόνος του βέβαια δε θα μπο-

που εδώ μάλλον δε ροιμπε, τον καθιστού του ΙΚΑ, ανέκδοτο να διαδικασία για κάμπε

του κι έπαιρνε τους δρόμο προσανατολισμό, 'τυφλές πτυχίες' που δεν ήξερε που थे πολύ αυτό το σπορ. Ίδρωσε το κορμί του να δουλεύει, ε δωμήνη μηχανή προορισμένη εργασίας, αλλά ασυνάρτητα ντασι, ανάλογα με το τί είχε να πως το κορμί του υπάκουε ζήτησε σε κάθε εντολή που του του βόλτες δε θα μπορούσε Ήταν πεσιμένος πως όλη η κούσιων περιπλανήσεων

χει σφίξει από τον στρατό και τους ελεύθερους σκοπευτές της αστυνομίας. Μισή ώρα αργότερα, στις 3.00, ένα τανκ κατεβάζει την κεντρική πύλη, στην Πατησίων. Μπάτσι και λοκατζήδες ομοιούν μέσα, όπου υπάρχουν χιλιάδες άτομα, και όπου γίνονται πλέον μάχες σώμα με σώμα. Οι μπάτσι πυροβολούν όταν στριμωχώνονται, και ο κατάλογος των νεκρών μεγαλώνει - πολύ περισσότερο των τραυματιών. Αντίσταση υπάρχει επίσης και στην πύλη της Στουρνάρα.

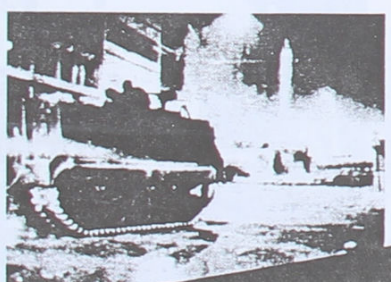
Γύρω στις 5.00 τα χαράματα, το Πολυτεχνείο έχει εκκενωθεί. Τα τανκς αποχωρούν και κατευθύνονται προς το πεδίο του Άρεως. Όσοι έχουν καταφέρει να ξεφύγουν από τον στρατό, την σύλληψη ή τον τραυματισμό, ξανασυνκεντρώνονται στην περιοχή της πλατείας Βικτωρίας.

Στις 7.30 το πρωί της 17ης Νοέμβρη (χωρίς Πολυτεχνείο πλέον, αλλά ούτε αυτό ταιριάζει στην καθεστωτική μυθολογία) αρχίζουν καινούριες διαδηλώσεις, κυρίως από οικοδόμους. Γίνονται συγκρούσεις στην Ομόνοια, με την αστυνομία να υποχωρεί αρχικά, και στη συνέχεια να αντεπιτίθεται με δακρυγόνα και πυροβολισμούς.

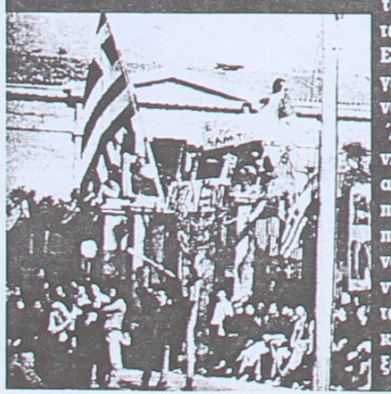
Μιάμιση ώρα αργότερα, στις 9.00 το πρωί οι συγκρούσεις έχουν γενικευτεί στο κέντρο της Αθήνας. Οικοδόμοι, φοιτητές, μαθητές, στήνουν καινούρια οδοφράγματα στην Πατησίων και κάνουν αιφνιδιαστικές επιθέσεις στην αστυνομία. Έξω από τον ΟΤΕ, στην Πατησίων, 4000 προβοκάτορες προσπαθούν να καταλάβουν το κτίριο, στο οποίο είναι οργανωμένοι μπάτσι. Ξαναγίνονται προσπάθειες κατάληψης του υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών (στην Αριστοτέλους) ενό οδοφράγματα γίνονται στην Αλεξάνδρας, αλλά και προς το Σύνταγμα.

Στις 11.00 το πρωί κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος "καθ' άσασον την επικράτεια". Παρόλα αυτά ομάδες προβοκάτορων επιτίθενται σε τανκς και μπάτσιους, εδώ κι εκεί. Μια μεγάλη συγκέντρωση μαθητών και μαθητριών αφιερώνει τον στρατιωτικό νόμο στο Σύνταγμα, και διαλείεται από το στρατό.

Μέχρι το βράδυ οδομαχίες και διαδηλώσεις συνεχίζονται εδώ κι εκεί, αν και με ένταση που μικραίνει...

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΛΟΓΟΚΡΗΣΙΑ

38 ΚΕΝΙΑ οι προβοκάτορες 4

Η "ΠΑΤΡΙΣ" - "ΘΥΣΙΑΖΕΙ"

Πόσοι, και ποιοί ήταν οι δολοφονημένοι/ές κατά την διάρκεια της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73; Όσο και αν φαίνεται "παράξενο" για μια κοινωνία που κάθε χρόνο "τιμά τους νεκρούς του αγώνα" (παπαριές, έτσι κι αλλιώς) κανείς δεν ξέρει ούτε πόσοι/ές ούτε ποιοί/ές δολοφονήθηκαν τότε!!! Απόδειξη τρανή (αλλά όχι μοναδική) του ότι η ξεφτίλα όλων των "τιμητών" της 17ης Νοέμβρη του '73 είναι απεριόριστη. Επίσημα η "δημοκρατία" αναγνώρισε 46 νεκρούς, απ' αυτούς για τους 31 μόνο τα ονόματά τους. Σ' εκείνους που τα στοιχεία τους έγιναν τελικά γνωστά, υπήρχαν 2 μαθητές και μία μαθήτρια, ένας φοιτητής, 5 εργάτες ή υπάλληλοι, μία νορβηγίδα σπουδαστριά, ένας μετανάστης... Αν αυτός ο μακάβριος κατάλογος δείχνει κάτι είναι το πόσο "φοιτητική" ήταν η εξέγερση...

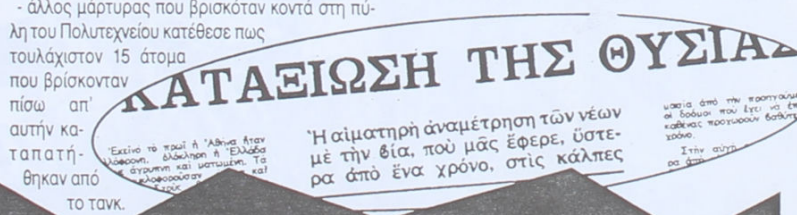
Ένα χρόνο αργότερα, παραμονές του "επίσημου πορίσματος" για την σφαγή, η εφημερίδα "ΤΑ ΝΕΑ" έγραφε, κάτω από άρθρο με τίτλο "ΟΥΤΕ Η ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ" τα εξής:
- ένας πράκτορας της ΚΥΠ (Δ. Πίμπας) που είχε δράσει στην επιχειρήση καταστολής υποστήριξε πως συνολικά οι νεκροί της εξέγερσης ήταν περίπου 450. Υποστήριξε επίσης πως οι επικεφαλής της χωροφυλακής είχαν δώσει διαταγές να διασκορπιστούν οι νεκροί στα νοσοκομεία και να βγούν πλαστά πιστοποιητικά θανάτου.
- ένας φύλακας νεκροθαλάμου σε νοσοκομείο της Αθήνας κατέθεσε πως "οι νεκροί ήταν τόσοι πολλοί που οι πόρτες των ψυγείων δεν έκλειναν".
- ένας γιατρός του (τότε ονομαζόμενου) Ρυθμιστικού Νοσοκομείου κατέθεσε πως μόνο στο νοσοκομείο του διακομίστηκαν τις τρεις εκείνες μέρες 20 νεκροί.
- άλλος μάρτυρας που βρισκόταν κοντά στη πύλη του Πολυτεχνείου κατέθεσε πως τουλάχιστον 15 άτομα που βρίσκονταν πίσω απ' αυτήν καταπατήθηκαν από το τανκ.

Αν προσέξει κανείς τη πρώτη φωτογραφία (σελ 2) και αυτή εδώ θα δει ένα σύνθημα - από το κατελημμένο πολυτεχνείο του '73 - να "κάνει βόλτες" στα κάγκελα της Πατησίων: είναι το ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ. Η φωτογραφία που έχει κυκλοφορήσει γενικά είναι η πρώτη, αλλά κομμένη, έτσι ώστε να μην φαίνεται το σύνθημα... Άλλα πλαστογράφημα που έχει γίνει με τα χρόνια αφορά την παρουσία της σφραγίδας. Η σφραγίδα αυτή ήταν απαγορευμένη επί χρόνια, ύστερα από την στάση (εναντίον της) που είχε γίνει στο πολεμικό ναυτικό... επειδή ήταν η σφραγίδα του ναυτικού. Η επίσημη σφραγίδα της Ελλάδας επί κυβέρνησης ήταν η σφραγίδα του στρατού ξηράς - αυτή που τα τελευταία χρόνια ξαναβγαίνει σε πολλά μπλοκόνια, δείχνοντας πως οι οριζιανά φασίστες "δεν ξεχνάνε".

- ένας φοιτητής που ήταν στη συντονιστική επιτροπή της κατάληψης κατέθεσε πως στο πρόχειρο νοσοκομείο της κατάληψης υπήρχαν, μέχρι την τελική έφοδο του στρατού, 22 νεκροί.
- ένας δημοσιογράφος (Γρ. Παπαδόπουλος) κατέθεσε πως είχε εντοπίσει ομαδικούς τάφοους στα νεκροταφεία Ζωγράφου, Κόκκινου Μύλου, Αναστασίου, Νεαπόλεως, Καλλιθέας, Αγ. Βασιλείου και Γ. Νεκροταφείου, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία στα βιβλία των νεκροταφείων για τους νεκρούς.
- υπήρξαν καταγγελίες πως διάφοροι συλληφθέντες βρέθηκαν μετά από καιρό νεκροί, και με επίσημες ανακοινώσεις ότι "αυτοκτόνησαν".
- υπήρξαν τέλος άλλες καταγγελίες πως πτώματα δολοφονημένων λιχάκησαν σε επιχωματώσεις σε διάφορα σημεία της Αθήνας.

Δεν είναι παράξενο που η "ελληνική δημοκρατία" ξαναεξέκρινε την καριέρα της μετά το '74 με την απόλυτη σιωπή γύρω από την έκταση της σφαγής το '73. Είναι η σκοτεινή πλευρά της "επίσημης" μνησποποίησης της εξέγερσης, της εκτροπής της δηλαδή από την ιστορική της πραγματικότητα. Γιατί να μην θεμελιώνονται οι δημοκρατίες στο αίμα, στη βία, στην συνενοχή των "ολοκληρωτισμών" που διαδέχονται; Μηπως εκεί δεν καταφεύγουν πάντα και οι ιδίες όταν ο "εσωτερικός" εχθρός τους γίνεται περισσότερο ζόρικος;

Είναι ύστερα πολύ βολικό για τους σφετεριστές οποιασδήποτε εξουσίας να "αναγνωρίζουν" την "θυσία" κάποιων που εκτός από νεκροί μοστράρονται σαν "είδωλα" έτσι ώστε κανείς να μην μάθει ποτέ πώς και ποιοί τους σκότωσαν. Και φυσικά ούτε λόγος για εκδίκηση. Γιατί 'η θυσία έπιασε τόπο": όπως έγραφε μια άλλη εφημερίδα στις 17/11/74

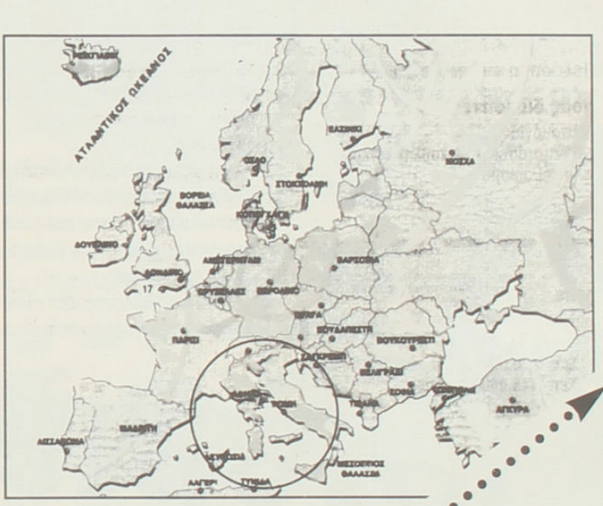
Η εξέγερση είχε βέβαια μια διάσταση "εθνικής απελευθέρωσης" - τα είπαμε και στην αρχή. Όμως τα συνθήματα που γράφθηκαν και φωνάχθηκαν τότε ήταν πολλά και διαφορετικά, ανάλογα με την άποψη των συμμετεχόντων. Μερικά από εκείνα που "κόμψκαν" από την "εθνική λογοκρισία" τα εφόρνενα χρόνια και "ξεκάσθηκαν" ήταν: "ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΛΑΝΤΗΣΗ", "ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ", "ΜΑΗΣ '68: ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ", "ΟΙ ΠΑΤΡΙΟΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΜΑΚΕΣ", "ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ", "ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ", "ΤΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ", κλπ. Αν έχει αξία να θυμίζουμε αυτές τις πλαστογραφημένες εξεγέρσεις δεν είναι για να "σωθεί το αληθινό νόημα" της. Απλά, αποκαλύπτοντας την κρυφή ιστορία των σφετεριστών, καταλαβαίνει κανείς το "αληθινό νόημα" της εξουσίας τους...

ρυμουλκείστε την ελλαδάρια στη "φυσική" της θέση (στα προάστεια της Ζυρίχης)

ΠΑΝΩ ΧΑΡΤΗΣ: Η χώρα στην εντελώς λάθος θέση στην οποία βρισκόταν μέχρι τώρα, με αποτέλεσμα να υποφέρει τα πάνδεινα, εξ αιτίας των κακών, βρώμικων, και βάρβαρων γεωτόνων της. Οι οποίοι κάθε τρεις κι λίγο (καθημερινά όπως λένε οι κοινοτάρχες και οι δημοσιογράφοι) μπαίνουν από τις γριλιές των παραθύρων, από τις καμινάδες των τζακιών, ακόμα και από τις κεραίες της t.v., και κλέβουν, σκοτώνουν, βιάζουν, κολάνε αρρώστιες, καπνίζουν εκεί που δεν επιτρέπεται, πατάνε πάνω στα κρεβάτια, βάζουν χέρι στο σκύλο, κάνουν γουίντ σέρφιγκ μέσα στο σαλόνι, τρώνε όλη τη τούρτα των αυριανών γενεθλίων της γιαγιάς, κολάνε τις μίξες τους στα πόμολα, παίζουν πλακωτό με τις πιστωτικές κάρτες, αφήνουν τις τρίχες τους στο νιπτήρα, και για να μην τα πολυλογούμε ταλαιπωρούνε τον δυστυχισμένο, πολιτισμένο, ανοιχτοκαρδο, φιλόξενο, χιουμορίστα, φιλήσυχο, ειρηνιστή, δημοκράτη, γραμματιζόμενο, φωτώ πλην τιμίο και οπισωδύπτο μετριο(παρά)φρονα έλληνα.

ΚΑΤΩ ΧΑΡΤΗΣ: Η χώρα στη σωστή θέση που πρέπει επιτέλους να βρεθεί, γιατί γαμώ το κέρατο αυτών των δυστυχισμένων, πολιτισμένων, (κλπ κλπ) ελλήνων, το αξίζουν διάολε, εδώ πέρα έχουν αντέξει εκατονεβδομήντα και βάλε χρόνια το κράτος τους, έχουνε στήσι κώλο, έχουν ρουφιανέμει τα άντερά τους, έχουν γλυψεί και φιλήσει του κόσμου τις κατουρημένες ποδιές, έχουν προσκυνήσει κάθε τσολιά και κάθε τσολί, έχουνε κάνει το σκατό τους παξιμάδι, έχουνε μίζαρει, έχουν ψηφίσει χιλιάδες φορές, έχουν μεγαλοουργήσει σε όλο τον πλανήτη μόνοι τους και κάθε περισσότερο από κάθε άλλον, έχουν καθαρίσει τόσο φορές και τόσο καλά τους "εσωτερικούς" τους εχθρού, ε το λοιπόν δεν το αξίζουν να ξεκουραστούν λιγάκι στη σκιά μερικιών καθωσπρέπει τραπεζών; Δεν το αξίζουν να γευτούνε φασίστες επιτέλους με αληθινούς φασίστες; Αντε λοιπόν ρε πατριώτες! Βάλτε ένα χερσάκι όλοι μαζί να σπρωχτεί η χώρα βορειοδυτικότερα, πόσο μακριά είναι; ούτε ένα βήμα επί του χάρτη απόσταση δεν είναι, άντε πάμε μία όλοι μαζί...

ρε, δεν τη βάζουνε στον κ ;

Αν ένα αφεντικό ρωτήσει τους εργάτες του: "τί λένε κι εσείς ρε παιδιά, να το ενώσω το μαγαζί (μας) με το μαγαζί του δίπλα ή όχι", ποιά νομίζεται πως είναι η σωστή απάντηση; Εμείς προτείνουμε την "ρε δεν το βάζεις στον κώλο σου το μαγαζί σου - που θα κάτσουμε τώρα να σου λύσουμε τα προβλήματα, ή να το παίζουμε συμβολικό επιχειρηματιών... Ότι και να κάνεις θα στο κάψουμε, με την πρώτη ευκαιρία"... Η απλή αυτή και τίμια σκέψη μπορεί να μην διαπεραθεί ακριβώς έτσι. Αλλά είναι μια πολύ καθαρή άποψη. Γιατί διαφορετικά, αν δηλαδή τα "ρε παιδιά" μπουν στο κόπο να σκεφτούν τί είναι το καλύτερο για το μαγαζί (τους) από όπου και να το πιάσουν το θέμα, θα σκεφτούν σαν αφεντικά. Και αυτός είναι ο συντομότερος δρόμος προς την κόλαση, που θα είναι όλη δική τους. Αντά τα τόσο κοινότυπα στην καθημερινή ζωή λένε κάτι αετονόηδες της πολιτικής (και της πειθαρχίας) πως δεν ισχύουν αν το μαγαζί είναι "εθνικό", και ο συνταγματικός που σκέφτεται ή κάνει το (συλλογικό) αφεντικό λέγεται: "Ε.Ε." Τότε, λένε, πρέπει να το σκεφτούμε το πράγμα, να το ζυγίσουμε καλά, και να πούμε του αφεντικού είτε ένα ναι, είτε ένα όχι. Να γίνουμε τέλος πάντων υπεύθυνοι και συνυπεύθυνοι. Γιατί αυτό το καθήκον;

Ο λόγος είναι απλός. Είτε ναι πουν τα "ρε παιδιά" είτε όχι, όπως και να το μετρήσουν το πράγμα, έχουν απαντήσει σε μια ερώτηση που τους έβαλε το αφεντικό - κι αυτό είναι πολύ σημαντικό σε ό,τι λέγεται ταξικός ανταγωνισμός. Είναι σημαντικό δηλαδή το να βάζουν τα ερωτήματα αι από πάνω και να "συμμετέχουν" οι από κάτω στην "αναζήτηση των καλύτερων λύσεων". Το πρώτο κέρδος είναι λοιπόν ότι καίγονται και τα "ρε παιδιά" για το "καλό του τόπου" - όπου "τόπος" είναι το ήδη υπάρχον μαγαζί. Δεύτερο βολικό σε οποιαδήποτε απάντηση είναι πως (πάλι τα "ρε παιδιά") συγκροτούν επιχειρήματα υπέρ της μίας ή της άλλης λύσης (του προβλήματος του αφεντικού που έγινε πρόβλημα άλλων...) άρα επιτρέπουν σε κάθε ειδικό να αναπτύξει παραπάνω την σχετική πολιτική κυριαρχίας. Αν πουν τα "ρε παιδιά" να αφεντικό αυτός ο συνταγματικός είναι πολύ καλή ιδέα (άσχετα από τις μαλακίες που θα έχουν σκεφτεί) θα πάνον αν απάντηση το: εντάξει, στωθείτε τώρα στη δουλειά γιατί οι περνοι ισολογισμοί είναι χάλια και με τέτοια μούτρα δεν μπορώ να κάνω ναραβέρι. Αν πάλι πουν όχι αφεντικό, είναι ξεπολιτμή, θα μας το πάρουν το μαγαζί μισοτιμής, είναι πιο κατάσοι αυτοί, καλύτερα να κάτσουμε εδώ παρτίσα να μας βλέπεις και να σε βλέπουμε (α-

FIRST WE REVENGE SARAJEVO THEN WE TAKE BERLIN
Η υπόθεση "Ενωμένη Ευρώπη" παρουσιάζεται πολύ φωταγωγημένη και κοσμική (ή ανάποδα, πολύ γκριζα και αόριστη) για το "ελληνικό κοινό". Αυτό είναι το τίμημα του επαρκωτισμού: να έλκεσαι ή να αποθείσαι από κάτι του οποίου την ιστορική πραγματικότητα αγνοείς, από κάτι που σου φαίνεται ταχυδακτυλουργία. Ορισμένες "έγκυρες εφημερίδες" παρουσιάζουν, συγχρόνως τελευταία, την γαλλο-γερμανική άσπονδη φιλία σαν το σημαντικότερο "πρόβλημα", η έκφραση του οποίου θα κρίνει και το μέλλον της Ε.Ε. Επιπλέον δευλά δευλά έχει αρκίσει να "αναγνωρίζεται" ο ανταγωνιστικός ως προς τις ΗΠΑ ρόλος της Ε.Ε., στη παγκόσμια ηγεμονία - με τις οποιοσδήποτε επιπτώσεις έντασης που κάτι τέτοιο θα φέρει. Η αλήθεια είναι πως η "γένεση" της ΕΟΚ θεμελιώθηκε πάνω σε ένα σύνθετο "πακιδιό" ηγεμονιών αμέσως μετά τη Γιάλτα. Η πρώτη συμφωνία ('51) αφορούσε την κεντροευρωπαϊκή παραγωγή άνθρακα και χάλυβα, και ήταν - αυτό είναι σίγουρο - μια προσπάθεια της γαλλικής εθνικής μπουρζουαζίας να "έχει λόγο" στη γερμανική παραγωγή της κοιλιάς του Ρουρ και της Ρηνανίας, μια παραγωγή των βασικών "πρώτων υλών" για την ανασυγκρότηση της ηττημένης γερμανικής αστικής τάξης. Όλα αυτά υπό τις διακριτικές ευλογίες των ΗΠΑ, που ήθελεν ένα ισχυρό - αλλά όχι πανίσχυρο - ανάκμα για τον "εμβρόδυ κίνδυνο". Αν επιμένει κανείς να δει την εξέλιξη της ΕΟΚ από τη σκοπιά των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών, τόσο στην Ευρώπη όσο και σε ολόκληρο τον πλανήτη, έχει πράγματι αρκετά δεδομένα να τονίσει. Στα σαράντα και πάνω χρόνια που μεσολάβησαν από την Ε.Κ.Α.(νθρακ)Χ(άλυβα), η μεν γαλλική εθνική αστική τάξη είδε την παγκόσμια επιρροή της να συρρικνωθεί, έχασε ή ψιλοέχασε αποικίες και αγορές, ενώ αντίθετα η γερμανική όχι μόνο ανασυγκροτήθηκε, όχι μόνο αποείσθηκε του μίνιμουμ "εθνικό" της χώρα, αλλά κυριαρχεί οικονομικά και πολιτικά ακόμα και μόνη της σε ολόκληρη την κεντρική ευρώπη, και ανατολικά η "ακτινοβολία" της αγγίζει τα Ουράλια. Θα ήταν λάθος επομένως να παρατηρεί κανείς μόνο τις "πολυεθνικές" τάσεις της Ε.Ε., και να μην βλέπει και τα "εθνικά" εμπόδια, τους συσχετισμούς και τα συμφέροντα, που ανα πάσα στιγμή μπορούν να ανατρέψουν ό,τι φαίνεται (αλλά δεν είναι, και δεν θα είναι) μια ευθύγραμμη και εγγυημένη πορεία προς ένα ενιαίο "ευρωπαϊκό" κράτος. Από την άλλη μεριά ωστόσο είναι το ίδιο σημαντικό πως η περιβόητη σύγκλιση έχει λεπτουργήσει για όλα τα αφεντικά, "εθνικά" ή όχι, σαν η ατομικιστική της γενεκευμένης επίθεσης τους στους προλετάριους, εθνός και εκτός ορίων της Ε.Ε. Η πειθαρχημένη γερμανική συνταγή των 3 βασικών οικονομικών δεκτών είναι, εν τέλει, η λιγότερο εθνικιστική παράμετρος της υποθέσης - και γι' αυτό, φανερά ή κρυφά, η περισσότερο αποδεκτή. Αλλά ακριβώς εδώ δημιουργείται μια καθαριστική "αντίφαση": ενώ το πλάνο της κυριαρχίας συγκλίνει σε έναν "ενοποιημένο" καπιταλιστικό κόσμο, τα αφεντικά θέλουν να αποτρέψουν την "ενοποίηση" του ευρωπαϊκού προλεταριάτου. Ευρωπαϊκή "ολοκλήρωση" με εθνικές μεθοδεύσεις διάσπασης των εργατών είναι κάτι ισχυρά "ανισόροπο" και επικίνδυνο - αλλά χωρίς αυτές οι κινήσεις είναι ακόμα μεγαλύτερο. Με τα εκκαμύρια των μεταναστών "οργανικά" τοποθετημένων μέσα στο φρούριο η δημιουργία μιας "υπερεθνικής" ταξικής συνειδήσης θα φέρει το φάντασμα της επανάστασης (α ή όχι το σοβιετικό ζόσανο) ξανά στη καρδιά της ευρώπης. Έχουμε τη γνώμη πως εκείνο που θα δυναμώσει την πορεία της Ε.Ε. δεν είναι η (εκ των πραγμάτων νίκη) κόντρα ανάμεσα στη γαλλική - ή άλλες - εθνικές" αστικές τάξεις και το 4ο ράιχ, αλλά αυτή η θεμελιώδης αντίφαση της κυριαρχίας, που αναγκάζει τα αφεντικά να ανισοροπούν επικίνδυνα ανάμεσα στο "εθνικό" και στο "υπερεθνικό". Αν και, η αλήθεια είναι πως εφόσον δεν συναντούν αντιστάσεις, οποιαδήποτε "πίσω" τους θα είναι στα κεφάλια μας.

Το Κόσσοβο, οι Κοσοβάρτοι, οι Αλβανοί: φαίνεται πως δεν υπάρχει χειρότερη "μοίρα" στην αυλή της ευρώπης από το να έχεις γεννηθεί μουσουλμάνος, αλβανός, ή και τα δύο μαζί. Κιαν έχει αποκτήσει ένα όνομα όχι το να είσαι απλά βαλκάνιος προλετάριος, αλλά να είναι το "περίσευμα" του προλεταριάτου, η ανθρώπινη σάρκα που πάνω της χαράσσονται ζώνες επιρροής, πάλι το όνομα είναι αυτό: μουσουλμάνος, αλβανός, ή και τα δύο μαζί. Αλλά όλα αυτά δεν είναι μοίρα! Είναι το απόλυτο, το ακριβές, το ωμό σχέδιο της "ανάπτυξης". Η λατινική Αμερική είναι μακρυνά, και παρόλα αυτά κάπως, κάποτε, έγινε γνωστό το ποιά ακριβώς ήταν η "μοίρα" της. Πόσο ήταν και είναι το αίμα και τα δάκρυα που πλήρωσε και πληρώνει για να "αναπτυχθούν" πρώτα οι ευρωπαϊκές "μεγάλες δυνάμεις" και ύστερα οι ΗΠΑ.

Η λατινική Ευρώπη είναι πολύ κοντύτερα. Πολύ κοντύτερα είναι και η τύφλα των γενικά "ευαίσθητων" αναπτυσσόμενων. Ο λόγος; προφανής. Από τις ανοιχτές πληγές της λατινικής Ευρώπης τρέφεται η υλική τους υπεροχή. Ακόμα κι αν δεν ξέρουν πώς ακριβώς, ξέρουν, αισθάνονται, ό,τι αυτό πράγματι συμβαίνει. Και το βουλώνουν.

Τί στο διάολο; Την εμφάνιση στην αλβανία του μεξικάνου subcomandante Markos περιμένουμε; Η συμμετοχή του "δικού μας" κράτους και των "δικών μας" αφεντικών, στη ληλασία των αλβανών μέσα κι έξω από τα σύνορα, δε φτάνει;

σέρβιοι μπάτσοι διαλύουν διαδήλωση αλβανών στην Πρίστινα

ΠΟΙΟΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΙΣ

σκέψεις τινές για την πρόκληση παθών

"Στοσόπ" πετάγεται το προλεταριακό θηρίο τσαντιμένο. "Δε θα μου κάνεις τώρα ιδεολογικά μαθήματα υπέρ αταξιακής κοινωνίας, κομμουνισμού, κλπ κλπ. Πρωί είναι ακόμα, να είμαστε κομμάτι πραγματιστές. Άστα αυτά για τη νύχτα της επανάστασης".

Σωστό καιυτό. Οπότε τί; "Τί τι μωρέ χαμένε;" σου γυρνάει το θηρίο. "Αυτό που θέλουμε είναι να μας υποτιμήσουνε. Any way. Υποτίμηση αυτοί; Ανατίμηση εμείς!!"

Σ' έχει πάρει αμπίριζα το θηρίο, τώρα που ζύπτισσε κιόλας, δεν παίζεται. Λοιπόν: "Η αξιοπρέπεια σου έτσι κι αλλιώς δε μεταφράζεται σε φράγκα, συννενοηθήκαμε; Αλλά σε τί; Σε πόλεμο στο πόλεμό τους - έτσι! Και τί σημαίνει αυτό; Σε "κατεβάζουν" καταστρέφοντάς σε; Καταστρ..."

στοσόπ πετάγεται εσύ επάνω. Δε φαντάζουμε να αρχίσεις τίποτα μαλακίες, ώ θηρίο, για τη χαρά της καταστροφής, εντάξει; Στα ναρκωτικά δε πέφτω, ξέκνα το!!!

Εδώ σταματάνε τα διλλήματα, κι αρχίζει η μέθοδος.

σκέψη στ) Οποιαδήποτε εργατική "υπεράσπιση" ή θα είναι η επίκαιρη έκφραση του ταξικού ανταγωνισμού, ή θα είναι το άλλο όνομα της άνευ όρων παράδοσης.

Η έκφραση του ταξικού ανταγωνισμού ή θα είναι απόλυτα χειραφετημένη, αυτόνομη από τις πολιτικές του συστήματος ή θα είναι η ξεδοντιασμένη προίκα τους.

Κανένας "διάλογος" δεν είναι "ισότιμος" στον ταξικό ανταγωνισμό.

Γιατί ταξικός ανταγωνισμός σημαίνει αναμέτρηση ισχύος και εξουσιών ανάμεσα σε τάξεις. Κατά συνέπεια "διαλέγεται" κανείς από θέση ισχύος - ισχύς του προλεταριάτου είναι η αδιאלαξία του.

"Εγκληματοποιημένη" τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά αυτή η πραγματικότητα αναδύεται ήδη από τις "παραβατικότητες" (διαρρήξεις, μικροκλοπές) των μεταναστών εργατών. Εκείνοι που "δεν έχουν να φάνε" δεν διαπραγματεύονται την πείνα τους.

Η εργατική αντίσταση για να είναι ουσιαστικά αυτόνομη - και σαν τέτοια αποτελεσματική - οφείλει να είναι καινοτόμα σε κάθε της έκφραση, πρακτική, θεωρητική, οργανωτική - σε σχέση με οποιοδήποτε προκαταβολικά "κατατεθειμένο πρότυπο". Η εργατική αντίσταση ή θα είναι έργο της συλλογικής εφευρετικότητας, ή δεν θα υπάρξει.

Η καταστροφικότητα του καπιταλιστικού κόσμου ή θα του επιστραφεί ή θα συμπαρασύρει τα πάντα στο πέρασμά της. Το τελευταίο ήδη συμβαίνει. Αλλά αυτή η αντιστροφή δεν μπορεί να διαδραματιστεί ούτε δι' "εκπροσώπων", ούτε μέσω "πρωτοποριών". Αποτελεί το μέτρο της κατανόησης της πραγματικότητας στον ελάχιστο οριζόντιό της: την ατομικότητα.

Η θεμελιώδης κομμουνιστική θέληση "στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του" είναι η μικρότερη δυνατή προϋπόθεση σήμερα, όπως ήταν πάντα, για οποιαδήποτε ριζική, για οποιαδήποτε συλλογική πράξη.

Οι ανάγκες και οι επιθυμίες δεν αντιπροσωπεύονται, ούτε μεσολαμβάνονται - αν ναι, καταστέλλονται. Οι ανάγκες και οι επιθυμίες συντίθενται.

..γκχμ, ναι, δηλαδή αν επιτρέπεται, επί τη ευκαιρία, γκχμ - γκχμ, θα ήθελα να παρεμβάλω ένα συλλογισμό, και με το συμπάθεια δηλαδή, ναι, λοιπόν, σκεπτόμουνα ότι δηλαδή ποιος μπορεί....

γκχμ.... να θεωρεί ότι "ο αγώνας για να παραμείνει μια κερδοφόρα τράπεζα κρατική", ή "ο αγώνας να παραμείνει μια αεροπορική εταιρεία κρατική", με όλα τους τα (γκχμ - γκχμ) επιχειρήματα, να αυτά "το εθνικό συμφέρον", "η εθνική μας οικονομία" κουλουπού, κουλουπού, ότι αυτές οι ιστορίες τέλος πάντων χρειάζονται και (γκχμ γκχμ) "δυναμική συμπαράσταση"; Όχι δηλαδή, αν δεν ενοχλώ κιόλας, αλλά τίποτα φουρκισμένοι σοσιαπατριώτες θα είναι, και με το συμπάθειο δηλαδή και πάλι, αλλά το πράγμα κάνει μπαμ από ένα χιλιόμετρο, τίποτα στο πνεύμα της "εθνικής ανάπτυξης" θα είναι, δε με ξεγελάνε εμένα, καλά αυτοί είναι η μισή βουλή, όχι, έτσι το έλεγα, μιας και το 'φερε η κουβέντα δηλαδή...

BLOOD STORY

Εκείνος έκανε τη δουλειά του, μια φορά την εβδομάδα ήταν στο πόστο του, εκεί μπροστά στο κανάλι παρουσίασε μια ακόμη "αληθινή ιστορία", σχολίαζε τρέμοντας σύγκορμος από συγκίνηση και καιρόταν που τα για χρόνια καμένα αδέρφια επιτέλους ξανασυναντιούνται, περίμενε πως και πως τη στιγμή που ο φακός θα ζούμαρε στα γεμάτα δάκρυα πρόσωπά τους, εκείνος έκανε τη δουλειά του σαν κοινός αλίτης ρουφιάνος δημοσιογράφος, κι εκείνοι;

Εκείνοι ήταν επίσης συγκινημένοι αλλά τώρα πια ήταν τόσο εθισμένοι σε τέτοια θέαματα που αυτά δεν τους ακούσαν, ήθελαν κάτι περισσότερο από κλάματα, δεν τους έφτανε ο κλισιαρισμένος τηλεοπτικός πόνος, μπορεί τελικά κι όλα αυτά να ήταν σπημένα, δεν τους έπειθαν τα δάκρυα των θυμάτων, όχι λοιπόν δε σας πιστεύουμε, θέλουμε να τους τεμαχίσετε, να ανοίξετε τα σωθικά τους και να κάνετε μια μεγάλη τομή στην καρδιά τους για να δούμε αν και πως χτυπάει τώρα που συγκινηθήκανε, δε μας ικανοποιούν πλέον

τα υποκατάστατα που ως τώρα μας προσφέρατε, θέλουμε αληθινό αίμα για να επιβιώσουμε αλλιώς θα σταματήσουμε να σας παρακολουθούμε, προσέξτε καλά γιατί η τηλεοπτική αυτοκρατορία σας μπορεί εύκολα να καταρρεύσει, ο μύθος του αποκαυωμένου τηλεθεατή τελείωσε, τώρα υπάρχει μόνο η πραγματικότητα του κανιβαλισμού, δεν είμαστε πλέον τα δικά σας θύματα, θέλουμε και μπορούμε να είμαστε θύτες...

ΑΝΕΙ ΣΧΟΛΕΙΟ

μεσολάβηση και σε αντίθεση αυτονομίες

Γιατί οι μηχανές δεν μπορούν να δημιουργήσουν αξία

Γιάννη Καρατζή

Γιατί οι μηχανές δεν μπορούν να δημιουργήσουν αξία

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Η λέξη τρομοκράτης είναι μια λίγο περίεργη λέξη. Αναφέρεται βέβαια στον τρομό και στο κρατώ. Αλλά όχι σε κάθε "τρόμο". Και όχι σε κάθε "κρατώ". Λέει ας πούμε κάποιος εύκολα "τρόμαξα", ή "θα τον τρόμαξε". Αλλά το "τρομοκρατήκα" είναι μάλλον ασυνήθιστο: είναι μια αρκετά πολυσύλλαβη λέξη για να περιγράψει το ακαριαίο του φόβου.

Ίσως γι αυτό το "τρομοκράτης" είναι μια πολιτική λέξη. Αναφέρεται, σαν επίθετο, όχι μόνο στο "ουσιαστικό" της, αλλά και σε μια ορισμένη επεξεργασία των νοημάτων, που φαίνεται πως έχει αρκετή υπομονή για να πετύχει τον στόχο της: να τρομοκρατίσει.

Μερικοί λένε πως "τρομοκράτης" είναι αυτός που έχει στο σκόπευτρο ενός ντουφεκιστή τον ανώτατο άρχοντα, ή τον πλούσιο άρχοντα της περιοχής. Άλλοι πάλι απαντούν πως το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης. Για να είμαι ειλικρινής δεν με τρομάζουν ούτε οι μεν, ούτε οι δε. Ούτε με τρομοκρατούν.

Οι μεν δε με τρομοκρατούν γι να απολύστατους λόγους: όλοι ξέρουν πως οι άρχοντες είναι εύκολα μισποί. Οι δε πάλι δε με τρομοκρατούν το ίδιο για ευνόητους λόγους: γιατί όλοι (!) ξέρουν πως οι άρχοντες είναι εύκολα κατακρημνισμοί. Εν τέλει γιατί να σε τρομοκρατίσει κάτι που είναι διαρκώς μπροστά σου;

Με τρομάζουν (χωρίς να με τρομοκρατούν) άλλα πράγματα. Όχι επειδή δεν είναι διαρκώς μπροστά μου - αλλά επειδή κάνω καθημερινά μια συμφωνία με τον εαυτό μου που δεν θα τα δω, θα έχουν εξαφανιστεί. Παρόλα αυτά εκείνα εκεί - αμετακίνητα. Έχουν όλο το πλεονέκτημα του αφηγηδισμού, κι ας είναι κοινότυπα. Υποθέτω πως απλά δεν θέλω να συνθηκολογήσω μαζί τους. Να τρομοκρατηθώ οριστικά.

Με τρομάζει για παράδειγμα η απίστευτη κενότητα των ορισμένων κυβικών φαιάς ουσίας που επιτρέπει σε τόσους πολλούς να ζουν και να πεθαίνουν για τόσα λίγα - νομιζόντας, παρ' όλα αυτά, πως πέτυχαν, ή παρα λίγο να πετύχουν τα πάντα. Με τρομάζουν ύστερα οι καρδιές που χτυπάνε μόνο τόσο όσο χρειάζεται για να επιβεβαιώνουν τα καρδιογραφήματα πως είναι ζωντανές. Όχι, δεν λέγεται ζωοφάνεια αυ-

τό. Με τρομάζουν όλοι όσοι θέλουν να είναι "κανονικοί", αν και δεν έχουν καμιά ιδέα καν και καν για το τι είναι η "κανονικότητα". Την φαντάζονται σαν έναν "όρο" που είναι τοποθετημένος τόσο ψηλά ώστε να τον ζηλεύουν. Και ωστόσο περνάνε απείρες ώρες και μέρες και νύχτες φθόνου και φιλοδοξιών χωρίς να μάθουν πόσο στοιχίζει η "κανονικότητα" που ποτέ δεν έχασαν, γιατί τους συνόδευε ες' αρχής.

Με τρομάζουν όλοι εκείνοι που νομίζουν πως "είναι κάτι", αγωνώντας, αν όχι τίποτα άλλο, αυτό το βασικό: ό,τι και να "είναι" έχει τόση και τέτοια σχετικότητα ώστε αρκεί μια αναποδιά απρόβλεπτη για να το κάνει "μείον είναι".

Με τρομάζει η αυτονόητη βαρβαρότητα των οικογενειακών και συγγενικών σχέσεων που εν τούτοις ορκίζονται τα πάντα στην αγάπη. Με τρομάζει η ευκολία με την οποία ο οποιοσδήποτε, και πάντα απροειδοποίητα, μπορεί να αποδείξει πόσο εύκολο (και κυρίως: πόσο χρήσιμο!) είναι να μετατρέπεται οποιαδήποτε σχέση στο (υποτιθέμενο) χρηματικό της ισοδύναμο. Με τρομάζει η απροθυμία των σχέσεων και η επάρκεια του εμπορίου (τους).

Με τρομάζουν, με δύο λόγια, οι διπλανοί μου. Αν δε με τρομάζαν, θα σίμαινε πως δεν περίμενα τίποτα να είναι αλλιώς. Κατά βάθος αυτό είναι η αιτία: να είναι αυτοί που συμπεριφέρονται σαν χαμένοι. Αυτοί δεν το ξέρουν, κι εσύ δεν το θέλεις.

Όσον αφορά το κράτος, δηλαδή το προσωπικό του, τί μπορεί να σε τρομοκρατήσει σε δαύτους, αν είσαι μαζί με τους διπλάνους σου; Τίποτα, κι ακόμα λιγότερο απ' το τίποτα. Όποιο κράτος και να είναι. Να σε θυμώσει; Να σε λυσσάζει; Ναι, αυτό είναι βέβαιο.

Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχει τίποτα πό τρομακτικό από κάποιον τρομαγμένο - που δεν το ξέρει, ζει έτσι, είναι τελικά τρομοκρατούμενος. Αυτός που σε χτυπάει στο δρόμο και σε παρατάει να πεθάνεις μπορεί να κάνει τα πάντα μόνο από φόβο. Δεν το ξέρει. Υπάρχουν άπειροι τέτοιοι. Που μπορούν να κάνουν τα πάντα...

ΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΣ

Η γλώσσα μοιάζει αυτονόητη. Αλλά δεν είναι. Αποτελεί τον βασικότερο τρόπο συνεννόησης - σ' αυτό δεν θα διαφωνούσε κανείς. Αλλά η καχυποψία θα έπρεπε να ξαναεμφερευθεί αμέσως: "συνεννόηση" ποιών και γιατί; - "τρόπος", δηλαδή τί;

Έχουμε πολλούς λόγους να βρισκόμαστε σε μάχη επιφυλακή σχετικά, και επιπλέον έναν ακόμα. Οι πολλοί λόγοι αφορούν στους χειρισμούς των "ιστορικών" γλωσσών: τις απαγορεύσεις, τις "διορθώσεις", τους καθωστρεπείμους τους, την κόλαση των "κακών" λέξεων, την λογοκρισία κάθε είδους, ενεργητική ή παθητική. Ο αφέντης των λέξεων που αναζητά ο Humpty - Dumpty του Λιούις Κάρολ υπάρχει. Ο ένας ακόμα λόγος είναι η "κατασκευή" καινούργιων γλωσσών, για λογαριασμό αυτών των (επιφανειακά αόρατων) αφεντικών.

Η γλώσσα δε βρίσκεται εκτός εξουσίας. Δε βρίσκεται επίσης ούτε έξω από τις αρνήσεις. Είναι αυτονόητη σαν τον αέρα που αναπνέουμε - αλλά τί συμβαίνει όταν αυτός ο αέρας βρίσκεται υπό διακριτικό ή ψμό έλεγχο, κι όταν αναπνέουμε τις εξαμίσιες των θεσμών; Τί γίνεται όταν οι λέξεις και οι φράσεις συγκλίνουν σε έναν ευδιάκριτο σκοπό, τη βλακεία;

Στα φασιστικά παραλήρηματα μπορεί κανείς να δει καθαρά ότι η γλώσσα φοράει αρβύλες και αμπέχουν, για να επιβάλλει το μονοσήμαντο, και μέσω αυτού την συλλογική ανοησία. Δεν έχει τόσο σημασία αν αυτός που "μιλάει" είναι καρβανάς ή πανεπιστημιακός. Αλλά αυτό που εκδηλώνεται εκεί περισσότερο καθαρά, είναι το ίδιο που υπάρχει δομικά σε κάθε σχέση εξουσίας: η γλώσσα είναι το βασικό πεδίο ελέγχου της σκέψης.

Μόνο η γλώσσα που έχει χάσει κάθε τί "διοφορούμενο" μπορεί να "εκφράσει" καθαρά τις εντολές. Στον μεταμοντέρνο καπιταλιστικό κόσμο οι εντολές γίνονται πληροφορίες. Η διαδικασία έκπτωσης που ονομάζει συνεννόηση ή "επικοινωνία" την κατάφα-

ση στις πληροφορίες αρχίζει και τελειώνει από (και στον) χειρισμό της γλώσσας. Οι λέξεις δουλεύουν αποκλειστικά και πειθαρχημένα για λογαριασμό του (προεπιλεγμένου) "μηνύματος" - με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που οι προλετάριοι δουλεύουν αποκλειστικά και πειθαρχημένα για λογαριασμό του εμπορεύματος. Η αναλογία δεν είναι τυχαία: όπως η ανθρώπινη δημιουργικότητα γίνεται μισθωτή σκλαβιά και κέρδος για τα αφεντικά, με τον ίδιο "ορατό" ή "αόρατο" τρόπο η εκφραστικότητα γίνεται οργανωμένη επικοινωνία. Το κέρδος εδώ μπορεί να είναι πολύ μεγαλύτερο: αφορά την γενικότερη οικονομία της κυριαρχίας.

Η απειθαρχία των λέξεων και των γλωσσών είναι η ποίηση. Και για να μην γίνει καμιά παρεξήγηση δεν εννοούμε αυτό που οι κυρίαρχοι εννοούν "ποίηση", και συντίθεται, στις καλύτερες περιπτώσεις, από τους αιχμάλτους και προσκνημένους λόγους του παρελθόντος, και τις πιο πετυχημένες μορφές ανακωχής της έκφρασης. Ποίηση είναι η δημιουργικότητα των ανθρώπινων σχέσεων, σε κάθε τους στιγμή. Η αντίστασή τους. Και αντιποίηση είναι αυτό ακριβώς που εκφράζει ετοιμολογικά η λέξη: η κλοπή, ο σφετερισμός, η πλαστογράφηση, ο διαχωρισμός - η χειραγώγηση.

Καμιά εξουσία δεν μπορεί να δημιουργήσει τίποτα, κατ' αρχήν. Η οποιαδήποτε θετικότητα της, πριν απ' όλα στον έλεγχο της γλώσσας, αφορά στην κατασκευή των μεθόδων που θα της επιτρέψει να την αντιποιεί. Και πάλι η πληροφοριοποίηση αποτελεί ένα τέτοιο είδος "κατοχικής θετικότητας": δεν απαγορεύει ανοικτά τίποτα, καμιά λέξη και καμιά σκέψη... αλλά προσαθεί να οργανώσει κάθε λέξη και κάθε σκέψη με την μηχανική λειτουργικότητα του ναι και του όχι.

Αυτή η διαδικτικότητα (που θα μπορούσε να είναι και τριαδικότητα ή δεκαδικότητα αλλά δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι α-πειρία ενδοχόμενων) είναι μια οικονομία (μια διευθετήση δηλαδή) για λογαριασμό της κυριαρχίας. Γιατί επιτρέπει την "ανάπτυξη" στη βάση ενός μίνιμουμ πεδίου αυτοματιζμών, και γιατί στο βαθμό που η αρχική εντολή (το διάλεξε: ή ναι, ή όχι - αλλά τίποτα άλλο) ενσωματώνεται στην κοινωνική επικοινωνία επιτρέπει σε όλες τις υπόλοιπες εντολές να γίνονται κατανοητές. Είναι σαφές πως το ή ναι - ή όχι βιώνεται σαν ο ορίζοντας της ελευθερίας, της ελεύθερας των λέξεων επίσης. Αλλά μόνο τέτοια δεν είναι, αφού η διάλεξη (το περιβόητο "ή") αποτελεί το πιο κεντρικό εφόδιο της προληπτικής λογοκρισίας: αν πρόκειται να υπάρξει "ή" ένα ναι, "ή" ένα όχι, εδώ και τώρα, τότε μπορεί ο καθένας να έχει προοργανώσει το τί θα κάνει στην περίπτωση του όχι.

Η ποίηση είναι επανάσταση, και η επανάσταση είναι ποίηση. Παντού στις σχέσεις - και στη γλώσσα επίσης. Δεν πρόκειται για την "εφεύρεση καινούργιων νοημάτων", αν και αυτό επίσης είναι πάντα ενδεχόμενο. Πρόκειται σίγουρα όμως για την επανάκτηση της δημιουργικής αβεβαιότητας, της κριτικής ανυποταξίας, και όλων των γόνιμων παραβάσεων που δυναμιτίζουν τα ορατά ή τα αόρατα κραπήτριά των σκέψεων, των συμπεριφορών, των πράξεων. Όπως το οδόφραγμα είναι "πράγματα" που ξανατοποθετούνται από την απελευθερωτική χειρονομία, έτσι και η ποίηση του είναι η γλώσσα της απελευθερωτικής πράξης. Ανοίγοντας τον χρόνο μπροστά τους η ποίηση και η επανάσταση δεν βιάζονται. Απολαμβάνουν - όχι οι ίδιες σαν υποκείμενα, αλλά οι εργάτες τους.

Μπορείτε τώρα να διαπιστώσετετην υπόδουλη γλώσσα παντού: είναι η ρητορία, συχνά φλύαρη, των στερήσεων και των καταναγκασιμών....

**ΠΟΙΟΣ
ΘΑ ΗΘΕΛΕ**

ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΕΤΣΙ... ΕΞ;

από το περιοδικό "ΑΓΟΡΑ", απρίλης '98

Κώστας Δαβουλάρης
Product manager
προϊόντων γιαούρτης,
ΔΕΛΤΑ ΑΕ

ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Όταν ο Ford έβαλε σε λειτουργία την πρώτη παραγωγική γραμμή αυτοκινήτων, είχε πει: "Οι καταναλωτές μας είναι ελεύθεροι να επιλέξουν οποιοδήποτε αυτοκίνητο επιθυμούν, αρκεί να είναι μαύρο".

Είναι πια κοινός τόπος ότι οι εποχές αυτές της μαζικής αντιμετώπισης του καταναλωτή έχουν περάσει ανεπιστρεπτή. Ειδικά σε αγορές όπως της γιαούρτης, ο καταναλωτής είναι πιο "ψαγμένος" απ' ό,τι χθες (και λιγότερο απ' ό,τι θα είναι αύριο), δέχεται καθημερινά χιλιάδες μηνύματα, που ελάχιστα από αυτά συγκρατεί, και έχει πολλαπλές επιλογές για συγκεκριμένες του ανάγκες.

Λειτουργώντας σε ένα τέτοιο δυναμικό περιβάλλον, η επιχειρησιακή στρατηγική της ΔΕΛΤΑ στα προϊόντα γιαούρτη δεν μπορεί παρά να είναι το ίδιο δυναμική.

Σε ένα πρώτο επίπεδο οι μάρκες της είναι έτσι δομημένες, ώστε να επιτυγχάνονται οικονομίες κλίμακας και το κόστος επένδυσης στη μάρκα να μην είναι απαγορευτικό.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο καινοτόμες και ολοκληρωμένες προτάσεις (όπως π.χ. το πρώτο μου Kid, το πρώτο προϊόν ψυγείου ειδικά φτιαγμένο για να καλύψει τις διατροφικές ανάγκες των παιδιών από 8 μηνών έως 5 ετών) υποστηρίζονται από πολλαπλά επικοινωνιακά κανάλια, με στόχο τόσο την ενημέρωση όσο και τη δοκιμή και τελική προτίμηση του κοινού στόχου.

Σε ένα τρίτο και ίσως πιο σημαντικό επίπεδο η ΔΕΛΤΑ αντιμετωπίζει την επικοινωνία της ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού "πακέτου" που προσφέρεται στον καταναλωτή. Μια τηλεοπτική καμπάνια, όσο δημιουργική και οικεία και αν είναι, ή ένα τέλει σχεδιασμένο πρόγραμμα direct mail δε θα έχει κανένα απολύτως αποτέλεσμα, αν το προϊόν δεν έχει κάτι νέο να πει ή να προσφέρει (πάντα σε σχέση με αυτό που επιζητά ο καταναλωτής), αν είναι στη λάθος τιμή και αν δεν μπορεί να γίνει για το αγοράσει από πουθενά.

Λίγο πριν από το 2000 μια τέτοια προσέγγιση από τη ΔΕΛΤΑ στην επικοινωνία δεν μπορεί παρά να συνεχίσει να είναι η φιλοσοφία της. Δεν υπάρχουν συνταγές επιτυχίας, αλλά σίγουρα υπάρχουν επιτυχημένες συνταγές.

Γάμψε τα ρε Δαβουλάρη, έχουμε φάει τα χρόνια μας να ψαχνομαστε μέσα στη γιαούρτη, κι όλο χανόμαστε γαυιά την ασπίδα της.

Ρε λες να αρχίσουν αντί για μηνύματα να μας πετάνε τίποτα άλλο, ο Δαβουλάρης γιαούρτη και ο Ford αυτοκίνητα, μπας και τα συγκρατήσουμε;

Όχι, ωχ, ρε προντάκι μανάτζερ, η γιαούρτη δεν έμπαινε στο ψυγείο πριν το σκεφτείς εσύ; Η μήπως είναι τίποτα ειδικά σκατά για παιδιά που θέλουν δροσιά να μη βρωμίσουνε;

Για κάτσε ρε μαντζεράκο, μη τρελλαθούμε; δηλαδή λες πως σκάβεις κανάλια στις κεφάλες των καταναλωτών με στόχο την προτίμηση του στόχου; Γιαούρτια πουλάς ρε ή ψυχότρωπα;

Ελα τώρα, που υπάρχουν λάθος τιμές! Γιατί δηλαδή οι σωστές ποιές είναι;

Ρε Δαβουλάρη τί φασακιά έφαγες; Λες να κάτσει τέτοια στραβή, να μη μπορεί κανείς να αγοράσει τίποτα;

Οπότε τί είναι άσπρο, δεν έχει ρόδες, και δεν το φτιάχνει ο Ford; Όχι, πες μου, να σου πω ποιός είσαι.

Ψαγμένο κι' αυτό, έτσι;

Άλα της και της γιαούρτης που σηκώνει επικοινωνιακή στρατηγική - για λέγε!...

Έλα ρε γάτε!! Δηλαδή όλα τα κάνετε για να μη σταματήσετε να πηζετε γιαούρτη;

Πές το έτσι ρε παιδάκι μου, και τρώμαξαμε. Τώρα ξεκαθάρισε: πάει ο άλλος να πάρει γιαούρτη, ανοίγει το καπάκι, βάζει το κουταλάκι μέσα, και τί τρώει; πακέτο! (Πάντως εκτός από το "πακέτο" υπάρχει και το "μπουκέτο").

Τώρα να σου πω την αλήθεια κι εγώ δεν τη τρώω τη γιαούρτη. Δε μ' αρέσει. Τη βάζω απέναντι και πιάνουμε κουβέντα. Αχ, να 'ξερες κυρ μανάτζερ πόσα έχει να σου πει ένας κεσές! Άσε που άμα καταφέρει να τον ρίξεις, κοιμόσαστε και μαζί. Ε, τι να λέμε, η γιαούρτη είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου τη σημερινή ημέρα.

από τυχαία πρόσκρουση - "εξακριβώση"

Κι αυτή εδώ μια επιτυχημένη συνταγή είναι κατα βάθος, στο πιό πατριωτική της φυσικά, σε ένα στυλ: "οι καταναλωτές μας μπορούν να διαλέξουν όποιο χαιρετισμό θέλουν αρκεί να ταιριάζει στη γαλανόλευκη", με την επικοινωνιακή της στρατηγική, με το όχι απαγορευτικό της κόστος επένδυσης, με τα συνολικά "πακέτα" της, με το άγχος μη κάτσει η στραβή και ο καταναλωτής δεν μπορεί να αγοράσει, με τα όλα της, κιαν εκείνο που φαίνεται είναι μια "ιδιωτική στιγμή" αυτής της πετυχημένης συνταγής, δεν είναι δα και δύσκολο να φανταστεί ο καθένας τις δημόσιες στιγμές της, πατρίδα - θρησκεία - οικογένεια - στρατός - σώματα ασφαλείας,

**ΠΟΡΚΑ ΜΙΖΕΡΙΑ ΔΕΝ ΚΡΥΒΕΣΑΙ
ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ**

**Ε, ΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΕΤΙΝΙΣΜΟΙ.
ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΟ 2000 ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.
ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΕΙΝΑΙ, ΑΝ ΜΗ ΤΙ ΑΛΛΟ, ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΤΙΚΟ ΝΑ ΤΑ ΠΛΑΚΩΝΕΙΣ.**

ΕΣΥ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΦΤΥΣΤΟΉ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΑΔΕΓΕΝ....

Βιολογία - βιοτεχνολογία: τα επιστημονικοτεχνολογικά άλογα καλπάζουν, δημιουργώντας δεδομένα που τη σημασία τους θα αρθρώσουμε ίσως να καταλάβουμε, αλλά θα την καταλάβουμε οδυνηρά.

Το ζήτημα του "πατενταρίσματος" είναι στη πρώτη γραμμή, αν και όχι της (ελεγχόμενης έτσι κι αλλιώς) δημοσιότητας. Τί συμβαίνει; Απλοστάτα οι βιοτεχνολογικές εταιρείες θέλουν να πετύχουν (από τα αντίστοιχα κράτη) το νομικό "δικαίωμα" να κατοχυρώνουν σαν "πνευματική ιδιοκτησία" τους τις "ανακαλύψεις" τους. Ποιές ανακαλύψεις τους; Ας πούμε την "αποκρυπτογράφηση" ενός τμήματος του ανθρώπινου DNA. Την αποκρυπτογράφηση της λειτουργίας ενός αριθμού γονιδίων. Σε οποιοδήποτε ζωντανό είδος. Έτσι ώστε η σχετική γνώση να είναι κάτι σαν την "μυστική συνταγή" της Coca Cola...

Η πρώτη σκέψη είναι πως μπροστά του γενικό καλπασμό της γενετικής το "πατενταρίσμα" είναι ένας κόκκος λεπτομέρειας.

Αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Η γενετική βιομηχανία υποστηρίζει πως χωρίς την "ιδιοκτησία" των ανακαλύψεών της, δεν μπορεί να προχωρήσει την έρευνα. Εννοεί, απλά, πως χωρίς την "ιδιοκτησία" των σχετικών γνώσεων δεν μπορεί να "βγάλει τα κέρδη" που ελπίζει: η παλιά καλή εγγύηση του μονοπωλίου...

Είναι δύο λοιπόν και όχι μία οι νεκροφόρες που σέρνουν οι "πρωτοπόροι" της βιοτεχνολογίας. Από τη μια η ιδεολογική, που θα τη λέγαμε γενικευμένη χημειοποίηση της ζωής. Κι από την άλλη η θεσμική, που αφορά τους όρους της κερδοφορίας απ' αυτή τη χημειοποίηση.

Αν κάποιος προσπαθήσει να δει πέρα απ' αυτή τη σκόνη, θα καταλάβει πως η περιβόητη βιοτεχνολογική, γενετική επανάσταση είναι τό ίδιο "επαναστατική" όσο η άποψη πως κάποιος θεός έφτιαξε τους ανθρώπους μετά από ώριμη σκέψη. Στην πραγματικότητα όλες της οι "ανακαλύψεις" είναι υποθέσεις, ενώ οι "εφευρέσεις" της είναι απλά ένα μέρος της δικτατορίας που μπορεί να ασκεί στις ζωές του πλανήτη. Χωρίς την ιδεολογική κυριαρχία της ασκεί στις ζωές του πλανήτη. Χωρίς τις χημικές αντιδράσεις, και χωρίς τη θεσμική κατοχύρω-

ση των τρόπων με τους οποίους θα πουλιέται αυτή η ιδεολογία, οι γενετιστές είναι κάτι το ίδιο θλιβερό με τους παπαδες.

Ακριβώς λοιπόν αυτό το τεχνοπαπαδαριό προσπαθεί να κατοχυρώσει την λειτουργία του τώρα. Το 1984 έκανε ένα μικρό πρώτο βήμα στις ΗΠΑ, όταν ένα δικαστήριο αναγνώρισε το δικαίωμα "πατέντας" για κάποιους μικροοργανισμούς. Έντεκα χρόνια αργότερα, το ευρωκοινοβούλιο απάντησε αρνητικά σε μια τέτοια προοπτική για τη γη-ραϊκή ήπειρο, αλλά ο βιοτεχνολογικός ανταγωνισμός ανάμεσα στα αφεντικά των ΗΠΑ και της Ε.Ε. έχει αξυνθεί (όπως και όλοι οι άλλοι). Και έτσι πριν δύο βδομάδες τα "αρμόδια όργανα" άρχισαν να το ξανασυσζητούν, ή πιο σωστά αποφάσισαν να κουντιστούν στους σκοπούς της γενετικής βιομηχανίας.

Νοιώθετε ήδη κάπως σαν "εκχύλιμα" του DNA;